

Kesälehti Todistaja

Kesä/heinäkuu • June/July 2005 No. 6 Volume 80

\$2.50 (GST INCL.)
2,25 EURO

**Kirous vaihtui
kiitokseksi 2**

Passit kuntoon 3

**Usko - toivo -
rakkaus 4**

**Olenko minä veljeni
vartija?..... 4**

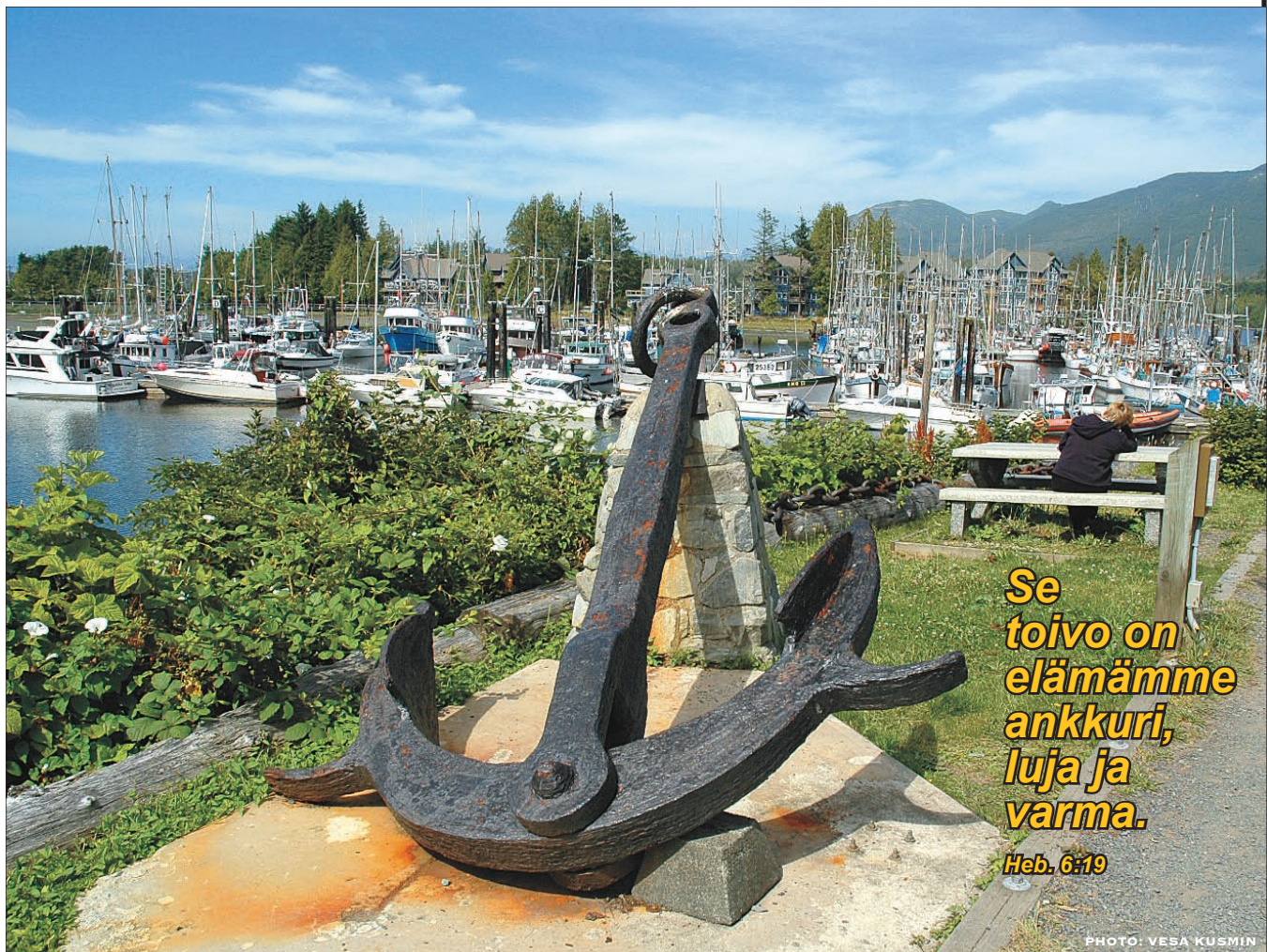
**Vastuuta
kantamassa 5**

**Väärää
maitoa 6**

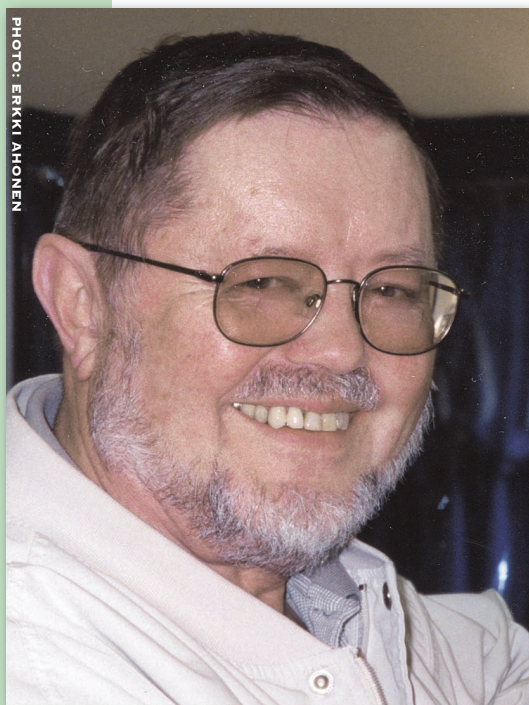
**Iloinen
koululainen 7**

**Lehmätanssia
preerialla8**

**Team Action
Mission Trip 9**

Mr. Kantele

Wilho Saari vaalii suomalaista kanteleensoitonperinnettä Pohjois-Amerikassa.

Jänteivät sormet näppäilevät kanteleen kieliä. Sormien soluissa liikkuu kanteleperinne kaukaa menneiltä ajoilta. Soittimesta helähtää tuttu laulu "Mun kanteleeni kauniimmin", jonka vuonna 1813 syntynyt Kreetta Haapasalo aikoinaan sävelsi. Kanteleen ääressä istuu Wilho Saari tämän kuuluisan torpparin emännän jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa.

TEKSTI JA KUVAT:
ERKKI AHONEN

Wilhon esiäiti (isänsänäidinäiti), Kreetta, soitti kanneltaan torpissa, väentuvissa, kartanoissa ja jopa kuninkaallisissa konserttisaleissa. Ruotsin hovin kuninkaallinen konserttisali kaikessa komeudessaan oli lyödä Kreetalta jalat alta, mutta kanteleen ääreen istutuaan, hän sulki silmänsä ja kuvitteli olevansa kotitorpassaan. Runeberg ja Topelius hänet hovisoittajaksi puhasivat. Myös Venäjän keisarin perheelle Kreetta kävi soittamassa. Silloin elettiin kansallisen heräämisen aikaa. Torpparin Kreetta nousi 1800-luvun erääksi huomattavimmaksi suomalaisnaiseksi. Hän antoi kanteleensa soida katajaisen kansan suruja ja iloja.

Mr. Kantele

Wilho jatkaa suvun perinnettä. Hän ei ole vielä soittanut kuninkaitten eikä keisarien hoveissa, mutta kannel on kuljettanut häntä lukuisiin kirkkoihin ja moniin suomalaistapahtumiin soittamaan. Wilhon eläkepäiviin on kanteleen myötä tullut melkoista menoa. Washingtonin valtiossa on jo useita kanteleryhmiä, joita Wilho käy valmentamassa. Tämän juttutuokion aikana hän oli Vancouverissa, British Columbiassa ohjaamassa 16. soittajan ryhmää. Hänestä on tullut Pohjois-Amerikan Mr. Kantele. Wilhon ammattitaitoa arvostetaan niin, että hänet on kutsuttu yhdeksi kantelemusiikin sävellyskilpailun tuomariksi.

JATKUU SIVULLA 3

Todistaja

Maailman vainotuimmat ihmiset

Ihminen saa olla kaikkea muuta mutta ei tunnustava kristitty! Tähän johtopäätökseen tulee helposti, kun tarkkailee median kannanottoja silloin, kun on kysymys tärkeistä virkapaikoista. Yleisenä väitteenä esitetään, että tosikristitty ei voi tehdä oikeita johtopäätöksiä (esim. korkeimmassa oikeudessa), koska mukamas hänen henkilökohtaiset mielipiteensä nousevat yli lain. Yhdysvalloissa sietokyky on kuitenkin korkeampi kuin Kanadassa. Täällä media suorastaan ulvoo, jos joku uskaltaa olla eri mieltä esim. samaa sukupuolta olevien avioliitosta. Jopa skandaalien käyrtämät liberaalitkin olivat vielä muutama vuosi sitten vanhan avioliittoa koskevan lain kannalla. Nyt he vetäytyvät "Charter of Rights-asiakirjan" turviin.

Tuntuu omituiselta, että koko Kanadan olemassaolon aikana vallinnut käsitys avioliitosta romutetaan. Uudessa esityksessä halutaan kuitenkin "turvata" papeille oikeus kieltäytyä vihkimästä samaa sukupuolta olevia. Herää kysymys: Kuinka kauan pastoreilla yleensäkin on oikeus vihkiä avioliittoon edes mies ja nainen ikivanhan perinteen mukaan?

Ja ihme ja kumma; sekä Yhdysvallat että Kanada ovat edistyksellisiä maita moniin Euroopan maihin nähden, joissa vähimmistössä elävät tosuskovaiset ovat jatkuvan vainon kohteena valtaa pitävän kirkon taholta.

Muslimaista ei kukaan uskalla tehdä pilaa. Ja jos joku pilaillee, niin hän tekee sen henkensä kaupalla. Siellä, missä islamilainen uskonto on valtaa pitämässä, toisinajattelevat heräävät joka aamu kuolemantuomion uhka elämänsä yllä. Miten voi olla mahdollista, että koko maailma ummistaa silmänsä julmille vainoille, joita kristityt joutuvat näissä maissa kokemaan? Avainmedia-lehti kertoo Irakin vainoista: "Irakin kristittyjen tilanne on hyvin vaikea. He ovat nyt luvallista saalista ja periaatteessa jokaisella muslimilla on oikeus tappaa kristittyjä... Irakilaiset uskovat kertovat raaoista kidutuksista, kun kristittyjä yritetään saada kääntymään islamin uskoon. Uskovia pahoinpidellään, hakataan nauloja käsien läpi ja uhataan ristinkuolemalla. Kristittyjä miehiä ja naisia raiskataan. Jotkut onnistuvat saamaan kokoon rahat, joilla paeta maasta. Monille Irakin kristityille kuolemanuhka on jokapäiväistä ja he elävät jatkuvassa pelossa." Irak ei ole ainoa maa, jossa kristittyjä vainotaan. Viime aikoina entisen Neuvostoliiton alueilta on tullut tietoja uusista kristittyjen vainoista. Luetteloa voisi jatkaa.

Kesäkuu tuo tullessaan isäinpäivän. Vaikka tämä juhlapäivä ei kykenekään tasavertaisesti kilpailemaan äitiinpäivän kanssa, niin jonkinlaisen jalansijan isäinpäiväkin on saanut yhteiskunnassamme. Lienee paikallaan myös muistaa isää, sillä hekin tarvitsevat tukea ja rohkaisua. Erikoisesti kuitenkin meidän tulisi nyt rukouksin ja muutenkin muistaa niitä isä, jotka ovat vainottuina uskonsa tähden. Niin oudolta kuin se nykyaikana tuntuukin, niin monet perheet ovat ilman isää tänäkin hetkenä; isät istuvat uskonsa tähden vankilassa. Samalla kun toivotan kaikille lukijoillemme hyvää kesää, niin pyydän muistamaan vainottuja kanssamatkaajiamme. Poimiessasi marjoja luonnon temppelissä tai hoidellessasi kukkia puutarhassasi, niin teet hyvin kun lähetät rukouksen Herralle vainottujen puolesta. Kun tuijotat ongenkohon auringonlaskussa tai lämmität rantasaunaa, niin huokaisethan rukouksesi Herran puoleen tuntemattomien vainottujen uskonystäviesi puolesta. Ehkä voit tehdä jotain muutakin heidän hyväkseen?

ERKKI AHONEN

Kirous vaihtui kiitokseksi

Olin rakennuksella kirvesmiehenä. Eräänä päivänä sain työkaverikseni nuoren miehen, joka opiskeli samaan ammattiin. Hän oli muuten mukava, mutta hänen käyttämänsä kieli otti korvaan. Hän nimittäin kiroili jatkuvasti. Hänen käyttämänsä kiro sanat eivät olleet tavanomaisia paholaisen nimiä, vaan hänen voimasanansa olivat Jeesus ja Jumala. Tämä vaivasi minua ja koski kovasti.

Ajattelin, että sanon hänelle sopivan tilaisuuden tullen painavia sanoja tästä asiasta. Suunnittelin etukäteen mitä hänelle sanoisin. - Jos aiot jatkaa kiroilemista, niin käytä oman herrasi nimeä. On perempi, että et käytä Jeesus-nimeä kirotessasi, sillä se nimi merkitsee minulle niin paljon. Hän on minun Herrani, syntieni anteeksiantaja ja minun lunastajani. Häneen uskomalla minulla on iankaikkinen elämä. Minä en tule toimeen ilman häntä. Tulen syvästi loukatuksi, jos joku käyttää hänen nimeään väärin!

Olin valmis. Edellä mainituin ajatuksin odotin hetkeä, milloin sen hänelle sanoisin. Mutta minun ei tarvinnutkaan sanoa suunnittelemani asioita. Hän nimittäin lakkasi kiroilemasta. Olin jonkin keskustelun yhteydessä maininnut, että olen uskovainen ja ollut lähetystyössä Afrikassa.

Tämän jälkeen hän alkoi kysellä kaikkea lähetystyöstä ja hengellisistä asioista. Hän kysyi jo enemmän, kuin ehdin hänelle työaikana selittää. Tein hänelle selväksi pelastuksen tien. Kerroin hänelle Nikodemuksesta, jolle Jeesus sanoi: Sinun täytyy uudestisyntyä ylhäältä, muutoin et voi nähdä Jumalan valtakuntaa. Uudestisyntyminen on henkilökohtainen asia. Kukaan toinen ei voi sitä puolestasi tehdä, eikä mikään kirkko voi sinulle taata iankaikista elämää. Se on sinun oma asiasi. Selitin hänelle, että voit kokea uudestisyntymisen vaikka kotona yksin ollessasi. - Polvistu vaikka sänkysi viereen ja sano Jeesukselle: Anna minun syntini anteeksi. Minä haluan pelastua ja päästä iankaikkiseen elämään.

Tämän jälkeen meni muutama päivä, ja yhtenä aamuna hän kysyi minulta, että voinko kysyä jotain. Vastasin, että kyllä tietenkin, kunhan vain päivällä tulee sopiva hetki. Päivä oli kuitenkin kiireinen, ja tapasimme vasta töiden päätyttyä. Silloin hän ky-

syi: "Onko sinulla nyt aikaa keskustella?" Vastasin: "Nyt on paljon aikaa!"

Yllätyin täysin hänen esittämästään kysymyksestä: "Olenko nyt uudestisyntynyt?" Kysyin häneltä: "Miksi luulet olevasi uudestisyntynyt? Mitä on tapahtunut?" Hän kertoi: "Kun menin eilen töistä kotiin, polvistuin sänkyni viereen ja rukoilin: Jeesus, anna syntini anteeksi. Haluan pelastua. Siinä rukoillessani meni sellainen lämmin aalto koko ruumiini lävitse ja jotain tapahtui minussa. Olenko nyt uudestisyntynyt?"

Kerroin hänelle, mitä Raamattu lupaa sellaiselle, jolla on sydämen usko Jeesukseen - hän pelastuu! Kysyin vielä, että uskooko hän Jeesukseen ja myös sen, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt. Vastaus kuului: "Kyllä uskon!" Jatkoin vielä raamatunjakeella: "Sillä sydämen uskolla tulla vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan." Sanoin hänelle, että nyt sinä olet tunnustanut omalla suullasi uskovasi Jeesukseen ja tämän perusteella sinä olet varmasti uudestisyntynyt!

Hänestä huomasi heti sen, kuinka usko muuttaa ihmisen elämän. Hänestä tuli ahkera kokouksissa kävijä. Nuorukaisen olisi kuitenkin ollut vaikea kasvaa Sanan tuntemisessa suomenkielisessä seurakunnassa, joten veimme hänet hyvään englanninkieliseen seurakuntaan. Siellä hänellä oli paremmat mahdollisuudet päästä toimintaan mukaan.

Meni muutama kuukausi. Avasin kotonani television, ja tästä englanninkielisestä seurakunnasta tuli jumalanpalvelus. Seurakunnan kuoro lauloi, ja huomasi, että laulajien joukossa lauloi myös tämä vasta uskoontullut poika.

Kirous oli hänen suussaan vaihtunut kiitoslauluun. Psalmin 40 alusta löytyy samanlainen tapaus kuin hän oli: "Hartaasti minä odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli huutoni. Ja hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta ja asetti minun jalkani kalliolle, hän vahvisti minun askeleeni. Hän antoi minun suuhuni uuden virren, kiitoslaulun Jumalallemme. Sen näkevät monet ja pelkäävät ja turvaavat Herraan."

AULIS LAPPALAINEN

Todistaja
Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher

MISSION PRESS SOCIETY
1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smart.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR LAYOUT OIKOLUKU TAKASIVUN TOIMITUS ALUETOIMITTAJA

Erkki Ahonen
Keijo Sakara
Helena Rantanen
Sylvia Rukkila
Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA

Erkki Ahonen, Liisa Liedes,
Osmo Pieniniemi, Ulla Saari,
Aimo Selin, Uuno Vesänen, Mika Yrjölä

YHDYSHENKILÄ SUOMESSA

Annikki Siren,
Uusi Porvoontie 693-2, 01120
Vesterskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT:

\$10.00 palstatuuma. Kihlaus ja
perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

KANADASSA JA USA:SSA :
Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

KANADASSA: \$24.00. (sis. GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$30.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$34.00

USA:STA: US \$24.00.

Tilaus USA:sta muihin maihin US \$28.00

SUOMESTA: Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoön nimellä
Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 28 euroa.

MUISTA MAISTA:

CAD \$34.00 , US \$28.00 tai 28.00 euroa.

OSOITTEITA

LCHETYSSIITEERI

Erkki Inkiläinen
119 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LCHETYSKASSA USA

Timo ja Eeva Nirkkonen
4205 57th Ave. South C
Lake Worth FL 33463 USA

\$2.50 (GST INCL.) 2,25 euroa

Publications Mail Agreement No. 40028608

GST No. R 121903561

Publications Mail Registration No. 09505

"We acknowledge the financial support of the Government of Canada,
through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs."

JATKOA ETUSIVULTA

Mr. Kantele

Joku aika tämän jälkeen Wilholt tuli kirje Kaisalle. Kirjeitä vaihdettiin tuhka tiheään. Ja niinhän siinä kävi, että nuoripari kihlautui toukokuussa 1957, kesäkuussa oli häät ja heinäkuussa tuli ero. Kaisa näet joutui lähtemään takaisin Suomeen siirtolaispapereita hankkimaan. Ilo oli kuitenkin valtava, kun marraskuussa nuori vaimo palasi takaisin rakastetunsa luo.

Isähahmo

Wilhon äiti, Aili Saari, oli lähetysh-

tuli tästä koulukodista pitkäaikainen työmaa.

Koulukodin pojat olivat rötöksiin sortuneita kovanaamoja, muutama murhaajakin joukossa. Aina kun uusi poika tuli kouluun, hän kokeili rajansa. Kun rajat löydettiin, niin pojat käyttäytyivät kuin pyhäkoululaiset. Heidän oppivuustasonsa oli alhainen, mutta muutaman menestystarinankin voisi kirjoittaa Wilhon oppilaista. Mm. eräs meksikolaista taustaa oleva poika menestyi niin, että päästyään koulukodista, hänestä tuli paikallisen oppikoulun oppilaskunnan presidentti. Hän opiskeli lisää ja nykyisin tämä uskovainen mies toimii kiropraktikkona. Wilho opetti näille kovan linjan pojille historiaa, matematiikkaa ja musiikkia.

Monilla pojilla ei ollut koskaan ollut mahdollisuutta elää isän kanssa tai saada opetusta isältään. Wilho oli näille pojille kuin isä. Hymyilevä ja rauhallinen Wilho sopi erinomaisesti tähän tehtävään.

Koulukodilla on sunnuntaiaamuisin jumalanpalvelukset, joita kahden eri seurakunnan pastorit joidenkin seurakuntalaisten kanssa käyvät pitämässä. Näissä tilaisuuksissa on poikia tullut uskoon, ja uskoontulo on myönteisellä tavalla vaikuttanut heidän tulevaan elämäänsä.

Laulunjohtaja

Nuoruudessa Wilholla oli pianonopettajana kuuluisan pianistin ja saarnamiehen, Lorne Foxin, Ethel-sisar. Yliopistossa Wilhon pääaineena oli musiikki. Loppututkinnossa hänen piti soittaa ulkoa konserttikappale. Wilho soitti Finlandian ilman nuotteja alusta loppuun. "Nyt en osaisi enää siitä mitään," tuumii Wilho nöyrästi. Kanteletta Wilho rupe si soittamaan vasta 50-vuotiaana. "Olisi pitänyt alkaa jo nuorena," hän toteaa.

Wilho toimi kymmenet vuodet laulunjohtajana Nasellen Assemblies of God-seurakunnassa. Hän soittaa pianoa, urkuja, trumpettia, barytonia ja bassoa. Nykyisin hänen tyttärensä toimii seurakunnan musiikkitoiminnan johdossa.

Wilho teki uskonratkaisunsa nuorena Nasellessa. Usko Kristukseen on antanut hänelle sisäisesti rikkaan elämän. Hengellinen musiikki tulvi Saaren kodissa kanteleesta ja pianosta. Sävelet tuovat mieleen muistoja nuoruuden päivistä, Afrikasta ja tuhansista hengellisistä tilaisuuksista, joissa Jumalan suunnaton rakkaus on ottanut soittajan sy-leilyynsä. Kanteleensoitto täytyy olla Wilhon geeneissä, mutta sydämessä elää Jeesuksen antama rauha.

ERKKI AHONEN

Wilho ja Kaisa Saari ovat molemmat tehneet elämäntyönsä opettajina. Wilho opetti Nasellen koulukodissa rötöksiin sortuneita teini-ikäisiä poikia. Ylhäällä oikealla: Wilhon auton rekisterilaatta.

Wilho on itse säveltänyt kantelemusiikkia suuret määrät.

Cathy Cushing niminen nainen kuuli Wilhon soittavan Seattlen museossa. Hän innostui asiasta niin, että ajoi yli 200 kilometrin matkan kerran kuukaudessa Naselleen oppimaan kanteleen soittoa. Hän teki kolme matkaa Suomeen kanteleen merkeissä ja opiskeli suomen kieltä. Hän ei ole suomalainen, mutta hänen miehensä on puolisuomalainen. Vuonna 1999 hän kokosi kanteleensoittajaseminaarin Washingtonin valtiossa. Seminaarissa oli 35 soittajaa. Nyt kanteleryhmiä on eri puolilla maata. Floridassa oli joku vuosi sitten kantelemessu, johon osallistui mm. Suomen arkkipispa. Soittajat ovat melkein kaikki suomalaisten jälkeläisiä.

Myös Wilhon isä soitti kannelta. Joka ilta töitten jälkeen isä istui kanteleen ääreen ja soitti. Wilhon sisko, May, on kanteleensoittaja hänkin, samoin Karen-tytär.

Kaisa

Wilho syntyi Nasellen pienessä kylässä 07.07.1932. Opikoulun jälkeen hän suunnitteli kotitilan maitofarmin hoitamista. Kun hän ymmärsi, että lypsykarjan hoito olisi urakka, joka vaatisi työtä vuorotta 24 tuntia vuorokaudessa, hän päätti lähteä vuodeksi opiskelemaan. Sitä ratkaisuaan hän ei ole katunut, sillä vuosi johti pitemmälle opiskeluun, opettajaksi saakka.

Vuonna 1956 Naselleen ilmestyi Suomesta Kaisa niminen tyttö. Kaisan oli maahan kustantanut Albert Wirkkalan vaimon sisar Hilda Savolainen, joka oli aikoinaan hoitanut pientä Kaisaa. Wilho ja Kaisa tapasivat nuortenkokouksessa Nasellessa. Wilho oli silloin opiskelijana Seattlessa, mutta tullut kotiin käymään viikonloppuna.

minen. Hän oli lähetyssaarnaajien rakastama nainen, joka tunnettiin kautta maailman. Jotkut kutsuivat Ailia lähetyssaarnaajien "suojeluspyhimykseksi". Aili hoiti Nasellen seurakunnan lähetyssassaa ja oli innokas lähetysvarojen kerääjä. Ehkä tämä osaltaan vaikutti siihen, että Wilho ja Kaisa lähtivät kahden lapsensa kanssa Liberiaan koulu- ja lähetystyöhön. Lapset, Karen ja Rick, olivat silloin pieniä. Koulu oli sisäoppilaitos. Monet oppilaista olivat orpoja, joten Wilhosta tuli heille isä. Wilho ei pidä itseään saarnaajana, mutta siellä hän joutui hoitamaan lähetyssaarnaajan ja koulun rehtorin tehtävät. Maisterin tutkinnon suorittanut Kaisa antoi tietysti oman suuren panoksensa työhön. Liberian kolme vuotta vilahtivat nopeasti ja Yhdysvaltoihin palattuun Wilho sai työpaikan kotikylältään.

Paikkakunnalla oli Korean sodan aikana Yhdysvaltain lentovoimien asema. Rakennukset jäivät tyhjiilleen sodan jälkeen, mutta ne saivat pian käyttöä, sillä näihin lentovoimien rakennuksiin sijoitettiin Naselle Youth Camp - "pahojen poikien koulu", kasvatuslaitos, koulukoti. Wilholle

Passit kuntoon

Niinpä ohjeet saatuani ja niiden mukaan toimittuani seisoin aikaisin seuraavana aamuna passitoimistossa odottaen vuoroani. Jokaisen piti ottaa jonotusnumero, ja se jono oli pitkä. Tuntui ikuisuudelta odottaa, koska minun vuoroni tulisi.

Siinä odotellessa oli aikaa miettiä kaikenlaista. Tiesin, että seuraavana aamupäivänä minun täytyisi jo seistä lentoluukulla kapsekit pakattuina ja voimassaoleva passi käsissäni. Ehtisinkö saada sen vain yhdessä päivässä?

Huojentuneena huomasin oman numeroni ilmestyvän ilmoitustauluun. Levitin paperit virkailijan pöydälle ja samalla pyytelin anteeksi, että olen jättänyt viime tippaan näin tärkeän paperin hoitamisen. Virkailija oli erittäin ystävällinen ja totesi vain, että kyllähän näitä sattuu, jos

ei työkseen lennä, mutta kehotti tarkistamaan aina silloin tällöin passin voimassaolopäivää. Huomenaamulla olisi mahdollisuus saada passi "expreshinnalla". Nyt ei hinnalla olisi mitään merkitystä, kunhan vain pääsen mukaan lennolle, jolle olen aikonut.

Seuraavana aamuna seisoin taas samassa virastossa jonotuslippu kädessäni. Onneksi jono ei ollut läheskään niin pitkä kuin ensimmäisellä kerralla. Kun vuoroni tuli ja sain upouuden passin käteeni, huokaisin helpotuksesta. Olin hädissäni rukoillut, että vaikka minä olin ollut huolimaton, Jeesus kuitenkin auttaisi minua. Ja hänhän auttoi. Minä ehdin tuohon lentoon.

Viimeinen matka

Istuessani passitoimistossa oli aikaa

miettiä. Miksi en ollut aikaisemmin tarkistanut passini voimassaolopäivää? Miksi täytyy olla niin viime tipan ihminen? Säestyisi turhalta hermoilulta, kun hoitaisi asiat aikanaan kuntoon. Siinä syytellessäni itseäni

päätin, että tämä ei tulisi enää ikinä toistumaan. Tästä lähtien ennenkuin lentolippua ostan, haluan varmistaa, että kaikki muut tarvittavat paperit ovat kunnossa.

Matkankohteina on monenlaisia päämääriä. Jo hyvissä ajoin ennen kesälomien alkua ihmiset tutkivat brosyyreitä, jotka loistavin värikuvien houkuttelevat ihmisiä eri puolille maailmaa.

Erja Mononen

Olin tilannut matkaliput Suomeen. Niinkutsuttuja "hullunhalpoja" matkoja, jotka tilattiin pienellä varoitusajalla. Kaksi päivää ennen matkaa tuttu matkatoimistovirkailija toimitti liput kotiini ja varmisti vielä, että passini olisi kunnossa. "Tottakai", vastasin. Mutta varmuuden vuoksi kävin vielä "tsekkaamassa" sen, ettei tulisi mitään yllätyksiä. En ollut uskoa silmiäni, kun kauhukseni huomasin, että passini oli mennyt vanhaksi kuukautta aikaisemmin, Tulin passini kanssa ystäväni luokse ja sain: "Tämä ei voi olla totta. Ei tullut mieleenikään, että passini ei olisi kunnossa. Nyt kuitenkin tässä lukee, että se on mennyt umpeen kuukausi sitten. Mitä minä voin nyt tehdä?"

Ei ollut varmaan ensimmäinen eikä viimeinenkään kerta tälle kauan alalla olleelle virkailijalle, kun joutui "diilaamaan" tällaisen tilanteen kanssa. "Älähän nyt hätäile," hän sanoi. "Nyt menet heti passikuvaan, täytät passianomuksen ja viet sen heti aamulla passitoimistoon."

JATKUU SIVULLA 6

USKO - TOIVO - RAKKAUS

Jumalan lapseksi pääseminen edellyttää, että ihmisellä on uskoa. Ja kristittyinä säilyminen vaatii jatkuvasti uskoa. Mutta myös juoksumme päättyessä, siirtyessämme rajan yli iäisyyteen, edelleen tarvitaan uskoa Kristukseen. Meillä on suuri taistelu juuri siinä, että säilyisimme uskossa. Monet ovat luopuneet uskosta. Pelkään, että on paljon seurakunnan jäseniä, jotka ovat tehneet uskossaan haaksirikon, kuten apostoli sanoo. Eikä ole sekään varma merkki, että olemme uskossa, vaikka laulaisimme ja saarnaisimme toisille.

Suuri vai pieni usko?

Jos uskomme Herraamme, Kristukseen, olemme autuaita! Halleluja! Usein puhutaan pienestä ja suuresta uskosta. Tahtoisin sanoa, että jos uskomme kohdistuu Suureen Jumalaan niin se on suurta ja valtavaa, vaikkei meillä niin suurta uskoa olisikaan. Suuri Jumala on heikoissa väkevä. Ylistys hänen pyhälle nimelleen.

Lähtiessämme aamuisin työhön, Jumalan työhön - sillä kaikki työ, minkä teemme kristittyinä tulee koitua Jumalan kunniaksi - meidän tulee rukoilla Herraa, että saisimme armon toimia uskossa.

On ihmeellistä saada tehdä työtä uskossa. Ei pelota, jos ihmiset pilkkaavat meitä tai jos työ näyttäisi kuinka turhalta ja toivottomalta. Uskossa toimimme, kunnes Herra saapuu. Usko Kristukseen saa aikaan myös sen, että voimme etsiä kadonneita sieluja kaikkein synkimmästä korvesta, jonka monet jo ovat katsoneet aivan mahdottomaksi.

Evankeliumi tarjoaa toivoa

Jumala on myös lahjoittanut meille uskoon tullessam-

me uskon lisäksi toivon. Masentuminen ja toivottomuus on yleistä nykyisessä maailmassa. Kiitos olkoon Jumalalle, että evankeliumi Jeesuksesta tarjoaa toivoa kaikille! Vie-

Suurin kaikista

Usko on suuri, kun uskotaan suureen Jumalaan, ja toivo on verraton veli kaidan tien matkamiehelle, mutta suurin on rakkaus. Meikäläinen ei löydä sanoja tulkitakseen tuota. Se pitää kokea. Rakastua ja tulla rakastetuksi. Oi miten suloista ja ihmeellistä. Veli Iisac Mäki, liikanimeltä "Lentävä evankelista" täällä USA:ssa, kertoi minulle kuinka kerran eräässä raamatuntutkistelukokouksessa kokouksen johtaja luki aluksi Korkeastaveisusta kappaleen. Veli M. oli ihmeissään, vasta uskoon tulleen, sanonut, että "tämähän on kuin rakkauskertomus." "Niinhän se onkin", oli kokouksen johtajan sattuva vastaus. Suurin osa ihmiskunnasta on sellaisessa asemassa, että he vain lukevat ja näkevät unta rakkaudesta. Rakkaustarinat ovat vain tarunomaisia, koska monet ovat pettyneet rakkaudessaan. Mutta kiitos olkoon Jumalalle, että todellisuus on tarua ihmeellisempi. On suurta kokea rakkautta, joka hellästi hoivailee ja on uskollinen, sekä saada armon rakastaa Häntä, joka on ensin rakastanut meitä. Siunattu Jeesus, ylkämme, "punainen ja valkoinen"!

Jos olisi sallittu, kutsuisin taivaalliset kuorot ja enkelit laulamaan tästä rakkaudesta. Mutta en voi enkä usko heidän voivan siitä niin laulaakaan, koska vain lunastetut voivat sen tehdä. Kerran osaamme ylistää Häntä, joka verin osti meidät ja rakasti meitä aina kuolemaan asti. Silloin kaiku laulumme täydellisenä. Halleluja!

RISTIN VOITTO/1947

NEW YORKISSA TAMMIK. 15 PNÄ 1947

LAURI HEIMONEN

Eva-Riitta, Lasse, Lauri ja Anna-Lissa Heimonen.

lä on toivoa! Olitpa ystäväni kuinka masentunut yrityksissäsi, Jeesus on tehnyt kaikki edestäsi. Katso Häneen! Monesti me kristittyinäkin menetämme toivon. Silloin on useimmiten uskokin mennyt sen tien. Jos usko säilyy, niin on toivokin tallella. Aabraham oli uskon mies, mutta kerran katosi näkyväiset toiveet, kuitenkin masentamatta miestä, sillä hän toivoi silloinkin, kun ei toivoa ollut. Hän uskoi Jumalan lupaukseen. Eikä uskossaan häpeään joutunut. Ylistys Herralle!

Olenko minä veljeni vartija?

Kysymyksiä siirtosuomalaisille uskoville

Lukiessasi sanomalehtiä, joko tämän maan suomalaisia tai paikallisia englanninkielisiä, olet huomannut, että niissä on suomalaisten kuolinilmoituksia melkeinpä joka päivä. Jotkut heistä ehkä olivat sinulle tuttuja, useimmat vieraita, mutta silti sinun kansaasi kuuluvia. Heissä on ehkä entisiä työtovereitasi tai vaikkapa sukulaisiasi. He ovat siirtyneet ajan rajan yli. Et voi enää olla yhteydessä heihin. He ovat ikuisesti jättäneet meidät.

Silloin, kun he vielä olivat täällä ajassa, kerroitko heille pelastuksesta Jeesuksessa? Silloin sinulla oli mahdollisuus vaikuttaa heidän senhetkiseen elämäänsä ja iankaikkisuuteensa. Otitko tilaisuudesta vaarin?

Tätä ajatellessani tulee mieleeni Raamatun kertomus Kainista ja Aabelista. Aabel menetti henkensä kateellisen veljensä käden kautta. Tämä tapaus ei koskettanut vain näitä kahta veljestä, vaan ylhäällä Jumalan luona myös seurattiin tilannetta. Kain ei voinut salata tekoansa, vaan Herra kysyi häneltä: "Missä on veljesi Aabel?"

Ja minä kysyisin sinulta: Missä on veljesi, se siirtosuomalainen, jonka kanssa vietit niin monta hetkeä työpaikallasi, naapurin kanssa aidan yli keskustellessa tai yhdessä matkaa tehdessä. Tuli juteltua yhtä ja toista. Ilmat, poliittinen tilanne ja ystävien sairaudet ja monet muut asiat käsiteltiin aivan yksityiskohtia myöten. Oli niin mukava vaihtaa mielipiteitä kaikesta nykyhetkeen kuuluvasta, mutta miten se tulevaisuus? Sinulla on - ja hänelläkin - pitkä tulevaisuus edessä. Iankaikkisuudeksi sitä sanotaan.

Sinä olet ottanut Jeesuksen vastaan syntienanteeksiantajana ja pelastajana ja tiedät, mihin olet matkalla. Mutta miten on tuon toverisi laita, jonka kanssa niin monta yhteistä hetkeä vietit? Otitko selvää hänen iankaikkisuusasioistaan? Ehkä hän eli vain näitä ajallisia varten ajattelemta, että kaiken tämän jälkeen tulee jotain muuta, jotain, joka ei koskaan lopu.

Nyt näit hänen kuolinilmoituksensa lehdessä. Omaatuntoasi vaivaa syyllisyys siitä, että et joh-

dattanut toveriasi elämän tielle. Ehkä hän viimeisillä hetkillään otti Jeesuksen vastaan omana pelastajanaan. Sitä emme tiedä, mutta jos ei olisi, niin...? Kaikilla ei ole tuota viimeistä mahdollisuutta. Lähtö tapahtuu aivan liian nopeaan.

Kainilta kysyttiin: "Missä on veljesi?" Meille varmaan kuuluu tuo sama kysymys: Missä on veljesi? Missä ovat ne siirtosuomalaiset, joihin tutustuit matkasi varrella.

Jos olemme laiminlyöneet velvollisuutemme, kuulune meillekin sanat, jotka Jumala Kainille sanoi: "Mitä olet tehnyt? Veljesi veri huutaa minulle maasta." Mitä olemme tehneet siirtosuomalaisten pelastumiseksi? Meillä ei ole ollut esteenä kieli. Kielikysymys ei ole ollut esteenä tässä asiassa, joten meille on annettu kaikki mahdollisuudet saavuttaa heimo-laisemme.

Niin, mitä olet tehnyt? Missä on veljesi tai kanssasiasaresi? - Ne, jotka ovat siirtyneet ajan rajan yli, eivät enää ole saavutettavissamme. Tilaisuutemme kertoo heille

pelastuksen ilosanomaa on ikuisesti ohi. Mutta, jos pidät silmäsi ja korvasi auki, voit huomata, että siirtosuomalaisia, jotka puhuvat keskenään suomea, on vielä arvaamattoman paljon, enemmän kuin kukaan uskoi! Ehkä Jumala haluaa käyttää juuri sinua saavuttamaan heidät evankeliumin ilosanomalla. Tahdotko sanoa: "Tässä olen, lähetä minut. Tässä olen, käytä minua ja anna minulle rohkeutta ja taitoa lähestyä lähimmäistäni tässä elämämme kaikkein tärkeimmässä asiassa.

Edellä jo mainitsin, että meille on annettu kaikki mahdollisuudet saavuttaa heimolaisiamme pelastuksen sanomalla. Meillä on perintönä sama kieli ja paljon, paljon muuta, joka yhdistää.

Raamattu kertoo meille palvelijoista, jotka saivat kukin omat leiviskänsä, joilla heidän tuli asioida ja näköjään suurin osa heistä tekin parhaansa. Mutta viimeisenä tuli eräs, joka oli saanut vain yhden leiviskän. Hänellä kyllä oli leiviskä tallella, mutta hän ei ollut millään tavalla pannut sitä käyttöön, joten siitä ei ollut hyötyä ke-

nellekään. Ehkä hän häpesi sitä, että oli saanut niin vähän, vain yhden leiviskän ja sekin jäi käyttämättä.

On vanhempia siirtosuomalaisia, jotka kyllä osaavat englantia kylliksi voidakseen toimittaa jokapäiväiset asiansa, mutta hengellinen sanavarasto on jäänyt aivan minimaaliseksi, ja vajavaisen sanavaraston vuoksi heidän on vaikea ruokkia sisintään.

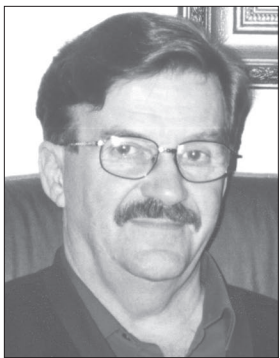
Ethän ole auttamatta lähimmäistäsi silloin, kun voit auttaa? Sinä osaat kielen, jota muunmaalaisien on vaikea oppia. Mutta sinä, ole uskollinen siinä "vähässä", mitä olet saanut ja voi olla, että kerran sinulle sanotaan, että koska olet ollut vähässä uskollinen, sinut pannaan paljon haltijaksi.

Mitä sinä vastaat, kun kerran sinulta kysytään: "Missä on veljesi?"

Toivon meille jokaiselle työntöä ja uskollisuutta työssämme, kun vielä on työntöä aika.

TYÖTERVEISIN

SAARA ROSSI

Osa 3 Onko Pyhän Hengen voitelu luonnekysymys?

Raamatullinen karisma

Matti Pyykkönen jatkaa karismattisuuden tutkistelua

Jokainen on luonteeltaan erilainen, ja Pyhä Henki käyttää erilaisia ihmisiä. Yrittämällä muuttaa Jumalan luomistyön tulosta kohdallamme - tai toisten kohdalla -, kun Hän teki meistä jokaisesta omalaatuisensa persoonan, me taistelemme Jumalaa vastaan. Olipa luonteemme minkäläinen tahansa, meidän tulee aina muistaa, että tämä "aarre on meillä saviastioissa". Savenvalajan uunissa tulee astiasta haihtua kaikki astian oma kosteus. Ihmisen luontainen "mehevyys" tyydyttää vain luonnollista, sielullista ihmistä. Elävä vesi on Kristus, ja Häntä janoinen maailma kaipaa ja tarvitsee.

Jokainen "saviastia" on persoonallisuudeltaan, luonteeltaan erilainen. Afrikkalainen musta ystävämme, amerikkalainen tai romani ovat kaikki erilaisia. Sydämessä vaikuttava Pyhä Henki vaikuttaa jokaisen oman persoonallisuuden kautta. Olen tavannut Pohjois-Amerikan eskimoita, jotka tuskin koskaan näyttävät minkäänlaisia tunteitaan, eivätkä he elehdi puhuessaan. Tämä on yleinen luonteenominaisuus eskimoilla ja samoin monilla intiaaniheimoilla. Jäyhä eskimo tai eloisa italialainen eivät itsessään, luonteen ominaisuuksillaan vielä todista mitään heidän hengellisyydestään.

Suuri vaara aikamme "karismaattisuudessa" piileekin toisten matkimisessa. On erehdys luulla, että persoonallisuus on yhtä kuin hengellisyys tai "voitelu". Luonteeltaan jäyhä alkaa jäljitellä toista räiskyväluonteista, (tai päinvastoin) esiintyen perin hengellisenä; pettäen itseään ja usein myös monia elämysten metsästäjiä.

"Luonnollinen (psykikos: sielullinen) ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus", mutta sielullinen, joka hylkää jumalallisen viisauden ja järjestyksen, saa kyllä aikaan hullutuksen. Yksi esimerkki, kun on kysymyksessä kielillä puhuminen kokoustilanteessa ilman selitystä: "Jos nyt koko seurakunta koontuisi yhteen ja kaikki siellä puhuisivat kielillä ja sinne tulisi opetuksesta tai uskosta osattomia, eivätkö he sanoisi teidän olevan järjiltänne?" (1. Kor. 14:23) Ei turhaan ole sanottu, hullut ovat pilanneet helluntain!

Kuinka "sielunkarisma" toimii?

Tässä muutamia asioita, jotka ovat tunnusomaisia täl-

laisille "karismaattisille" tilaisuuksille: Ylikorostunut ilmapiiirin ja tunnelman luominen; musiikki ja laulu; ylistys, Sanan vähäinen osuus, ihmisen korottaminen, oudot ilmiöt, rahan keruu.

Tällaiseen kokoustilaisuuteen pyritään luomaan ilmapiiri, jossa "voidaan vangita kuulijoiden mielikuviutus ja innostaa antautumaan". Yksi keino on kovaääninen mu-

Raamatun karisma on Hengen ilmenemistä Kristuksen ruumiin jäsenen kautta. Me "olemme uuden liiton palvelijoita, ei kirjaimen, vaan Hengen; sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi".

siikki ja "ylistys". "Suitsutetaan ylistystä". "Sielun karismalla" johdetaan kansa nauttimaan ylistyksestä. Tunti tai yli kaksikin tuntia vietetään näin nautiskellen (jossain jopa 24 tuntia yhteen menoon!). Tämä "saa ihmiset haltioitumaan". ("Kuolleistaherättäjä-evangelistan" tilaisuudet Lappeenrannassa: Vasta parin tunnin alkulämmittelyn jälkeen puhuja saapui paikalle. Mainittakoon, että Lappeenrantalaisen järjestön osuus tuon lyhyen kokoussarjan budjetista oli 109.000 Smk)

Vanhan liiton Jumalan palvonnassa suitsutuksesta sanotaan: "Älkää valmistako itsellenne mitään muuta suitsutusta tämän sekoituksen mukaan. Pidä tämä Herralle pyhitettynä. Jokainen, joka sellaista tekee nauttiaksensa sen tuoksusta, hävitettäköön kansastansa." (2. Moos. 30:30, 31).

Toinen keino on ihmismielen (psykyen) hyväksi käyttö. Mieliin vaikutetaan voimakkaasti painottamalla etukäteen, mitä tullaan kokemaan juuri tässä ja nyt, jos vain avaudutaan ja antaudutaan tälle "voitelulle ja voimalle, joka niin voimakkaasti on koettavana juuri tässä huoneessa". Vakuutetaan etukäteen kuinka "sinä tulet tänä iltana tuntemaan voimavaikutukset kehossasi". "Pian hän tulee

(puhuja). Jumala itse todistaa hänestä. Hänen ympärillään on Jeesus-energian voimakenttä, valtavampi kuin 10.000 voltia. Come on! Oletteko valmiita?"

Tunnelman tiivistyessä nämä "vakuuttelut" valtaavat mielen (suggestio, tuoda mieleen. Tästä latinankielisestä sanasta juontuu sana "suggeroida"). Mitä suurempi joukko ihmisiä, sitä suurempi on lumoava vaikutus. Sielun voimat jylläävät. Pyhä Henki on saatu murheelliseksi, tai vielä vakavampaa, Pyhä Henki ei ole lainkaan mukana kirkastamassa Kristusta.

"Sielunkarismalla" saadaan voimakas ote luonnollisen ihmisen sielun alueesta. Juuda 1:19: "nämä juuri saavat aikaan hajaannusta, he ovat sielullisia, henkeä heillä ei ole". 1. Kor. 2:14: "Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on". Luonnollinen ja sielullinen; alkutekstissä on molemmissa kohdissa käytetty samaa sanaa, psykikos.

Kuinka sielunkarisma ilmenee?

Ensiksi se voi ilmetä luonnollisen ihmisen puhtaasti älyperäisenä "järkikarismana". Se voi olla aivan oikeaoppista puhetta raamattuun liittyvistä asioista. Sana sanoo, että tieto paisuttaa. Ja kun esim. salakavala itsensä korottaminen tapahtuu, ei Pyhä Henki voi tehdä Sanaa eläväksi, jäljelle jää kirjain joka kuolettaa. Raamatun karisma on Hengen ilmenemistä Kristuksen ruumiin jäsenen kautta. Me "olemme uuden liiton palvelijoita, ei kirjaimen, vaan Hengen; sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi". Aikamme "järkikarismaatikko" tarjoilee hienolle paperille painettua menu a la carte-ruokalistaa nälkäisille. Eikä ihmisten nälkä tule tyydytetyksi, sitä "oikeaoppista paperia" pureskelemalla. Joitakin kyllä tyydyttää älyllisesti, kun saavat jopa arvosanan siitä, että osaavat laittaa reseptin pilkut ja pisteetkin oikealle paikalle.

Sielunkarisma ilmenee myös "tunnekarismana". Siellä missä Pyhä Henki saa kirkastaa Jeesuksen, sydän iloitsee ja sielukin varmasti saa osansa. Mutta siellä missä manipuloidaan ihmisiä vaikuttamalla luonnollisen ihmisen tunteisiin - suomeksi sanottuna: "vispataan esille tunteita" - siellä Jeesus jää syrjään. Pyhä Henki ei koskaan kiinnitä mieltämme itseensä, vaan Jeesukseen. Pyhä Henki ilman Kristusta ei ole Jumala, se on esille manipuloitu tunne.

Vastuuta kantamassa

Siirtolaisuudessa perustetut seurakunnat koostuvat suurelta osalta uskovaisista perheistä jotka muuttivat tänne Suomesta ja asettuivat eri paikkakunnille asumaan. Monet tiesivät jo etukäteen, että siellä uudessa maassa on myös suomalaista toimintaa, seurakuntia, joissa jo ennen muuttaneet ystävät olivat mukana.

Ismo Nakkila oli jo nuorena poikana tullut uskoon ja oli mukana seurakunnassa, samoin isojokelainen Raija Aamuharju. Raija oli kasvanut uskovaisessa kodissa suuren lapsilauman keskellä. Kun heidän tiensä yhtyivät, koti perustettiin Helsinkiin, jossa Ismo teki lasitustöitä ja myöhemmin perusti oman liikkeen.

Perhe alkoi kasvaa. Kirsi ja Piia syntyivät Helsingissä. Sitten syntyi ajatus Kanadaan muutosta. Suunniteltiin ja tiedusteltiin,

miten siellä elämä järjestäisi. Siellä oli tuttuja, joihin pidettiin yhteyttä. Niinpä sitten pakattiin ja yhtenä päivänä noustiin lentokoneeseen, joka toi nuoren perheen Kanadaan. Siitä alkoi elämän uusi vaihe vieraassa maassa. Siirtolaisvirren runoilija pukee sen sanoiksi, "etsimme työtä ja löysimme, vielä on tallella kansamme kieli, mielessä maisema turvallisin".

Kuin luonnostaan tultiin seurakunnan yhteyteen. Se oli yksi ainoa tie, joka tuntui kuin olisi mennyt kotiin. Kirkko on koti. Se on tullut rakkaaksi koko perheelle. Sinne on menty arvelematta, sinne on viety ilot ja surut, kotikäväkin, kun niin monta perheenjäsentä jäi kotimaahan. Isät ja äidit eivät tulleet mukaan. Sisaret ja veljet jäivät sinne. Sen ikävän aukon korvasivat monet isät

ja äidit, veljet ja sisaret seurakunnassa. Ismo Nakkila on toiminut monet vuodet seurakunnan vanhimmistossa, suuren osan ajasta puheenjohtajana.

Näkyy, että seurakunnan tulevaisuus ja hengellinen käyttökelpoisuus painavat vastuuna miehen hartioilla. Seurakunnan tulevaisuutta on viitoitettu Sanan linjauksella. Nakkilassa kannetaan vastuuta suomalaisten evankelioimisesta. Raija on vuosien aikana tehnyt satoja vierailuja koteihin tervehtimään vanhuksia sekä sairaaloihin ja vanhainkoteihin. Ismoa ja Raijaa on seurannut siunaus siinä, että kaikki lapset ovat uskossa, myös pojat, Kanadassa syntyneet Petri ja Eerik. Lastenlapsia on 10, Nakkiloiden koti on ollut avoin vastaanottamaan vieraita. Raija palvelee iloisella mielellä niin seurakuntalaisia kuin

Raija ja Ismo Nakkila

vieraitakin. Moni maahan muuttaja on saanut ensiyöpymispaikan Nakkilassa niinkuin allekirjoittanutkin. Jo ensimmäisellä tutustumiskäynnillä askeleet suuntautuivat Nakkilalle ja sieltä kohti katsomaan meidän uutta kaunistettua kirkkoamme. Seurakuntatöi-

minnalle on välttämätöntä, että on miehiä ja naisia, jotka ovat tehneet elinkäisen liiton palvella Herraa ja hänen seurakuntaansa, uskollisuus ja kestävyys tulevat kerran palkitukseksi seurakunnan Herran palatessa takaisin.

Väärää maitoa

TEKSTI JA KUVAT:
SAM TUOKKOLA

Palaan takaisin ajassa noin viisi-toista vuotta, ensimmäiselle työkaudellemme Tansaniassa. Asuimme silloin maan pohjoisosassa sijaitsevassa Tarimen kaupungissa. Poikamme olivat silloin vähän toisella kymmenellä ja erityisesti Villellä on aina kiirettä lukuisan ja monenkirjavan lemmikkieläintarhansa kanssa. Kaupungin asukkaat tiesivätkin, että Ville oli halukas ostamaan minkä vaan eläimen tai linnun he saivatkaan pyydystettyä. Yleisesti kaupungilla luultiin, valkoisten ihmeellisiin tapoihin kuuluvana, että me söimme kaikki eläimet mitä meille tuotiin. Liskot, sammakot, käärmeet, kaikenlaiset linnut, piikkisiat, kilpikonnat jne. Todellisuudessa kuitenkin yleensä otettuamme kuvat ja videopätkän lastimme eläimet pimeään tultua vapaaksi. Myös sairaat ja heikkokuntoiset eläimet tuotiin meille, ja Ville hoiti niitä antaumuksellisesti. Niiden tultua taas parempaan kuntoon, ne laskettiin vapaaksi.

Erityisesti haluan tässä kertoa nyt pienestä dikdik antiloopista, joka tuotiin eräänä päivänä portillemme. Huomasimme heti, että tämä, jo muutenkin hyvin pienikokoinen antilooppi, oli vasta muutaman viikon vanha vasa. Ihastuimme heti tuohon suurisilmäiseen ja isokorvaiseen pienokaiseen. Tiesimme, että jollemme ottaisi sitä hoitaaksemme, se varmasti menehtyisi muutamassa päivässä. Siinä vaiheessa emme kuitenkaan tietäneet, miten hankala hoidettava tuo pikkuinen antilooppi oli. Joka tapauksessa havaitsimme heti, että nuutuneen näköinen antilooppi oli nälkäinen ja tarvitsi maitoa. Tuttipulloja meiltä löytyi, joten eiä sitten muuta kuin purkkimaitoa hiukan kattilaan lämpenemään ja sitten tuttipullo vain antiloopin suuhun.

Todellakin, pikkuinen alkoi heti hanakkaasti imeä tuttipullostaa, ja maito alkoi pikkuhiljaa huveta pullostaa. Olimme iloisia, että se sopeutui heti ja alkoi syödä tarjottua ravintoa. Innokkaasti molemmat pojat seurasivat tuon avuttoman olennon maidon imemistä. Kaikki meni hyvin muutaman minuutin ajan, ja antiloopin poikanen alkoi virkistyä. Mutta sitten aivan yllättäen sen hento ruumis kohosi ikäänkuin käppyrään ja se oksensi imemänsä maidon ulos. Sen ruumis kouristeli, ja kaikki maito tuli ulos. Olimme varmoja, että käytössämme oleva purkkimaito, joka oli käsitelty voimakkaasti pilaantumista vastaan, ei kertakaikkiaan sopinut noin pienelle antiloopin poikaselke.

Mietimme, mistä voisimme saada parempaa maitoa, käsittelemätöntä, puhdasta luonnon tuotetta. Villellä oli naapurustossa kavereita, ja eräällä Mwita nimisellä pojalla oli kotonaan vuohia, joista yksi oli juuri hiljattain synnyttänyt ja lypsi vielä maitoa. Ehkä vuohiemä suostuisi imettämään suunnilleen omien kiliensä kokoista dikdik antiloopin vasaa. Mwita kysyi luvan vanhemmiltaan, ja kohta vuohi seisoi pihallamme nälkäinen antiloopin poikanen jalkojensa välissä innokkaasti hamuamassa sen nisiä. Oli ilo katsella miten sekä vuohiemä että pikkuinen antilooppi tuntuivat tyytyväisiltä tilanteeseen. Välillä Mwitan piti ohjailla pikku antilooppia, joka innoissaan meinasi käydä imemään vieressä ihmettelevää Tassu-koiraammekin. Kaikki näytti hyvältä, nyt kyllä tuo pikkuinen antiloopin poikanen vahvistuu ja selviytyy. Saatuaan kylliksi maitoa, pojat halusivat viedä antiloopin sisään ja laittaa sille jonkun pikku soppen, missä se voisi nukkua, ja pojat taas voisivat tarkkailla

sitä. Äidin taivuttelu antiloopin tuomisesta sisälle kesti huomattavasti vähemmän aikaa kuin aikanaan lemmikkikäärmeiden sisäänottaminen, ja kohta antilooppi saikin paikkansa poikien huoneessa.

Seuraava aamu valkeni Tarimessa kuten tavallisesti kirkkaana ja aurinkoisena. Puutarhasta kaikuva lintujen äänekäs laulu ja siihen yhtyneet papukaijamme eivät kertakaikkiaan sallineet nukkua juurikaan pitempään auringonnousun hetkiä. Yhtäkkiä tuon laulukonsertin katkaisi Villen huoneesta kuulunut kirkaisu. Papukaijatkin hiljenivät. Mitä nyt? ”Se on kuollut!”. Ryntäsimme Villen luo ja siinä pikkuinen antilooppi makasi kummallisesti käpertyneenä ja selvästi hengettömänä. Miten tämä voi olla mahdollista? Ihmettelimme yllättävää käännettä pienen eläinparan kohdalla. Juuri eilenhän se imi hanakasti vuohen maitoa ja näytti aivan siltä, että olimme saamassa perheeseemme mielenkiintoisen lemmikin. Jo muutaman tunnin jälkeen olimme kaikki olleet niin ihastuneita noihin suuriin kosteisiin silmiin, joilla antilooppi katsoi meitä uteliaana. Ja nyt tuo pikkuinen olen-

lin jonkun asiantuntevan eläintenhoitajan vastaavan ihmettelevään kysymykseeni antiloopin kohtalosta. Missään tapauksessa emme olisi saaneet tarjota tuolle dikdik antiloopille vuohenmaitoa. Hänen selityksensä mukaan maito oli ehdottomasti väärää ja sopimatonta niin pienelle antiloopille. Eikä purkkimaito ollut sen kummempaa. Mahdollisesti tuore lehmän maito laimennettuna olisi auttanut, jos sekään. Väärää maitoa! Tietämättämme olimme siis aiheuttaneet tuon pienen luontokappaleen kärsimykset. Olimme kuulleet, miten vuohenmaito voisi olla terveellistä. Ja aivan ilmeisesti se sillä hetkellä näytti maistuvankin antiloopista hyvältä, kun se sitä suurella halulla imi. Mutta se oli kuitenkin väärää maitoa, joka koitui sen tuhuksi.

Apostoli Pietari kirjoittaa meille kaikille 1 Piet.2:2, ”Ja halatkaa niinkuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen!” Pietari vetoaa aikansa kristittyjä halajamaan oikeaa, väärentämätöntä maitoa, joka kasvattaa pelastukseen. Oliko niin, että jo tuolloin oli tarjolla vastasyntyneille uskoville väärennettyä maitoa, joka ei todennäköisesti voisi kasvattaa terveitä ja elinvoimaisia seurakuntalaisia. Mielenkiintoista tässä Pietarin maininnassa on, että hän yhdistää sanan, siis Raamatun sanan, terveelliseen ja kasvatavaan maitoon. Tänään tuo Pietarin kehoitus on edelleen voimassa ja koskee aivan erityisesti seurakuntiin syntyneitä uusia kristittyjä, hengellisiä lapsia. Terveellinen sananopetus ravitsee ja kasvattaa ja saa aikaan hyvin kehittyneitä lapsia. Tarjolla on myös väärennettyä maitoa. Voi olla, että se maistuu paremmalta ja sen sanotaan olevan varmasti terveellistä, mutta kuten tuolle pikku antiloopille, se saattaa kuitenkin olla tuhoisaa. Tutkimalla Jumalan sanaa ja antamalla sen ravita sisäistä olemustamme me saamme sitä vaarentämätöntä ravintoa, joka kasvattaa meistä Kristuksen mielen mukaisia uskovia ja vastuunkantajia seurakuntiin. Lopullinen päämäärä, kuten Pietari toteaa, tuon oikean maidon nauttimisessa on pelastus. Pelastus tätä aikaa ja ikuisuutta varten.

SAM TUOKKOLA

to makasi siinä kuolleena. Ei siinä ollut itku kaukana keltäkään meiltä ja taisipa joku pyyhkäistä silmäkulmaan pyrkineet kyynleet. Ihmettelimme todella miksi näin oli käynyt. Vastaus antiloopin äkilliseen kuolemaan jäi sillä kertaa saamatta. Surullisina hautasimme pikku antiloopin pihamme perälle.

Vasta jonkun vuoden jälkeen tuosta tapahtumasta kuu-

Passit kuntoon

JATKOA SIVULTA 3

Yksi matka on kaikille ihmisille yhteinen. Kun silmät ummistuvat viimeisen kerran täällä maailmisella matkalla, alkaa viimeinen matka. Tälle matkalle on myös

julkaistu matkaesitteitä. Matkoppaassa on annettu hyvin yksinkertaiset ohjeet, kuinka tälle matkalle kannattaa varustautua. Passia ei tarvitse jonottaa oman numeron kanssa, vaan ’Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua’.

Et tarvitse liioin takaajaa, joka

on tuntenut sinut ainakin kaksi vuotta. Takaajaksi riittää Jeesus, joka on maksanut ristillä matkalippusi hinnan omalla, kalliilla verellään. Hän on tuntenut sinut jo ennen kuin synnyit tähän maailmaan. Ei ryöväri ristillä ollut ymmärtänyt tehdä kauaskantoisia matkavalmisteluja, mutta se

riitti, kun hän kääntyi Jeesuksen puoleen ja pyysi: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi”. Ja mitä Jeesus vastasi? ”Totisesti tänä päivänä sinä tulet olemaan kanssani paratiisissa.”

Ei kuitenkaan kannata jättää viimeisen matkan valmisteluja viime tippaan, sillä sen matkan

alkamispäivä tulee yllättäen. Ei kannata ottaa riskiä, kun on kysymys iankaikkisuudesta. Tee matkavalmistelut tänään. Koneeseen mahtuu ja saat matkustaa ykkösluokassa, sillä itse Kuninkaan Poika tulee sinut noutamaan.

ERJA MONONEN

Lähetit perustavat kristillisiä yksityiskouluja Papua-Uudessa-Guineassa

Iloinen koululainen

Kaksitoistavuotias Wano hypähtää sisäpihalle suuresta, raollaan olevasta rautaportista. Pihalla olevat vartiokoirat vilkaisevat pojan puoleen. Koirat eivät ryhdy haukkumaan Wanoa. Ne tuntevat hänet. Wano on yksityiskoulun yksi, noin viidestäkymmenestä oppilaasta. Hän saapuu kouluun usein puolitoista tuntia ennen muita. Wano istuu tutulle paikalleen viimeistellen kotitehtäviään. Varhainen aamu etenee nopeasti. Kohta oppilaat ovat jonossa laulaen Papua-Uuden-Guinean kansallislaulua. Aamunavauksen jälkeen koululaiset rientävät sisälle kouluun. Trooppinen sadekuuro piiskaa sementtipäällysteistä pihaa.

Papua-Uuden-Guinean pääkaupungin, Port Moresbyn Waiganin kaupunginosassa oleva koulu kiinnostaa vanhempia ja heidän lapsiaan. Oppilaita on yli neljäkymmentä. - Paljon enemmän tulisi, mutta tilaa ei ole. Useita kertoja luokissa on vieraan näköisiä lapsia. Vanhemmat ovat ujuttaneet heidät salaa

koululaisten joukkoon. Kristillistä yksityiskoulua arvostetaan, kertoo Ulla Kämpä, australiansuomalainen koulun johtaja. Papua-Uuden-Guinean hallitus on pyytä-

huun. - Mikäli saamme lisää opettajia niin avaamme vielä uusia kouluja Port Moresbyssä, kertoo Ulla.

Työ etenee maaseudulle

Papua-Uudessa-Guineassa perustetaan kiireen vilkkaa yksityiskouluja. Nuori Kope Pip päätti pari vuotta sitten Yliopiston Port Moresbyssä. Ulla lähetti nuoren opettajan Etelä – Ylänsömaalle, Nipan kaupunkiin perustamaan yksityiskoulun. - Nipassa on nyt 180 oppilasta ja kahdeksan opettajaa, kertoo Pip.

Wano pääsi kristilliseen yksityiskouluun koska eräs kristitty, ulkomailla asuva aviopari halusi kustantaa hänen koulumaksunsa ja oppikirjansa. Kahteen vuoteen Wanolla ei ollut mahdollisuutta mennä koulun.

Wanon isä kuoli pitkällisen sairauden murtamana viime vuonna. Sisko kuoli viime vuonna käärmeen pistoon. Ruokaa riittää täpärästi Wanolle ja hänen kahdelle

Wano on innokas koululainen. Hyvä kristillinen koulu antaa pohjan tulevaisuudelle.

Ullan koulun oppilaita Port Moresbyssä.

veljelleen. Äidin on vaikea saada työtä.

Wano on esimerkillinen oppilas. Välttämättä hän on lähes mestari koripallossa. Koulun opetuskieli on englanti eikä Papua-Uuden-Guinean yleiskieli pidgin. Välttämättä ei ole suositeltavaa käyttää pidginin kieltä, mutta Wano kuiskaa salaa korvaani pidginiksi: Skul bilong Ulla emi i gutpela, "Ullan koulu on paras".

EERO KETOLA

TERVETULOA KONFERENSSIIN!

Konferenssimajoitus

Konferenssin majoitusmestarina toimii Matti Laitinen. Olemme seurakuntana valmistautuneet ottamaan paljon väkeä koteihimme majoitukseen. Leirikeskuksemme on konferenssin ajan käytettävissä ja sinne on hyvä leiriintyä asuntoautoilla ja –vaunuilla. Thunder Bayn hotellit ja motellit ottavat myös halukkaasti vastaan konferenssivieraita. Paikkakuntamme hotellien yhteystiedot löytyvät jokaisen seurakunnan toimistosta tai ilmoitustauluilta.

Konferenssiruokailu

Juhlaväki saa hyvät ruoat Saalemin keittiöstä ja portaittain järjestetty ruokailu mahdollistaa kohtuullisen sujuvan ruokailun seurakuntamme tiloissa. Ruoka on hyvää ja sitä tehdään paljon.

Konferenssiohjelma

Ohjelma on jälleen monipuolinen ja sananopetus on vahvassa roolissa. Julistusvastuussa palvelevat mantereen omat työntekijät.

Lapset ja nuoret

Konferenssin päättilaisuuksien aikana on

lapsille tarjolla oma "minikonferenssi".

Lapsityöntekijämme ovat suunnitelleet mielenkiintoista ohjelmaa perheenpienimmille, joten isät ja äidit saavat nauttia sillä välin muusta konferenssiohjelmasta. Perjantai-iltana on nuorille oma myöhäiskokouksensa, jossa odotetaan väkevästi Jumalan ilmestymistä nuortemme elämään.

Thunder Bay odottaa sinua tänä kesänä vieraakseen! Tule kanssamme kohtaamaan Herraa Kesäkonferenssiin!

Hyvä konferenssivieras!

"Rakkaus rakentaa!" I Kor 8: I Tämän konferenssiteeman olemme halunneet valita tänä vuonna yhteiseksi nimittäjäksi juhlillemme. Kaikenlaisessa seurakuntatyössä ja myöskin täällä siirtosuomalaisten parissa tarvitaan tuhti annos Jumalan rakkautta.

Jumalan valtakunnan työ on rakentamista ja sanoihan meidän Herramme Jeesus: "Minä rakennan seurakuntani." Tässä rakennustyössä tärkein laasti ja osanen näyttää olevan Jumalan rakkaus. "Uuden käsikyn minä annan teille, että rakastatte toisianne...siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus." Joh 13:34-35 "Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu." Room 5:5 Näin helluntaikansana avautukaamme tämän konferenssin aikana Jumalan Hengelle, joka täyttää meidät Jumalallisella rakkaudella toinen toisiamme ja lähimmäisiämme kohtaan.

Isäntäseurakuntana toivomme teidän viihtyvän konferenssissa, tapaavan uskonystäviä läheltä ja kaukaa, rakentuvan yhteisestä uskosta ja ennen muuta olkoon tämäkin konferenssi todellista Sanan ja Hengen juhlaa.

Tervetuloa Thunder Bayn konferenssiin 2005.

Rakkaus rakentaa

Pastori Marko Selkomaa

"RAKKAUS RAKENTAA"

Sanan Suurjuhlat 2005

Thunder Bay 28.– 31.7.2005

Konferenssin majoitusmestarina toimii Matti Laitinen

yhteystiedot: puh: (807) 683 8660
fax: (807) 683 8660 (siis sama numero)
e-mail: saalem@tbaytel.net

Jos tulet kotimajoitukseen tai omalla asuntoautolla tai –vaunulla, ota yhteys majoitusmestariin. Hotelli- tai motellimajoituksen haluavat ottakaa yhteys itse Thunder Bayn majoitusliikkeisiin. Lista hotelleista ja motelleista on toimitettu jokaiseen seurakuntaan.

Lapsiperheet huomio!

Konferenssin päättilaisuuksien aikana on lapsille oma, korkeatasoinen ohjelmansa. Ohjelmasta vastaavat Thunder Bayn lapsityöntekijät muiden paikkakuntien lapsityöntekijöiden avustuksella.

Mitä kuuluu

Ari ja Aija Lindholmille?

Miten nämä vuodet voivat rientää näin nopeasti? Siitä on nyt tasan kolme ja puoli vuotta, kun South Porcupinen Saalemissa, Pikku-Kirkolla, niinkuin siellä kauniisti sitä Herran temppeliä kutsutaan, vietettiin niitä ikimuistoisia läksiäisjuhliamme. Tuntuu kuin se kaikki olisi tapahtunut viime viikolla.

Syksyllä 1998 tulimme Kanadaan ja jouluksi 2001 palasimme Suomeen. Saimme viettää Kanadassa antoisat ja ihmeelliset vuodet. Kulkiessamme kappaleen matkaa suomalaisystäviemme rinnalla, saimme tehdä oman pienen osuutemme Herran elopellolla. Kiitämme Jumalaa niistä vuosista.

Hyvin usein muistelemme Kanadan vuosiamme ja silloin tulee kummallinen kaihon tunne sisimpään. Kaipaamme sieltä monia asioita ja erikoisesti kaipaamme ystäviä. Jollakin tavalla sisimmässämme tunnemme kuuluvamme edelleen South Porcupineen.

Vaikka tämä kolme ja puoli vuotta onkin mennyt nopeasti, niin paljon on tapahtunut elämässämme. Heti palattuamme menimme luonnollisesti kumpikin työelämään, ja vähitellen elämä alkoi asettua taas uomiinsa. Olimme nyt koko perhe Suomessa ja nautimme olla lähellä lapsiamme ja heidän perheitään. Pääsimme mukaan seurakunnan toimintaan ja kävimme voimiamme ja kykyjemme mukaan auttamassa ja pitämässä kokouksia myös ympäristökunnissa.

Vuosi paluumme jälkeen, jouluviikolla, Ari sai sy-

däninfarktin. Samaan aikaan tullut infektio vei hänet huonoon kuntoon. Toipuminen kestii kauan aikaa. Ennistä työkykyä ei enää voinut saada. Tahtia oli pakko hidastaa. Kolme kuukautta infarktin jälkeen ajoimme pahan kolarin linja-auton kanssa. Auto, jonka toimme Kanadasta, ja jolla oli meille erikoista tunnearvoa, meni korjauskelvottomaksi. Kuin ihmeen kautta me säästyimme vahingoittumattomina. Taivaallinen käsi oli ollut suojanamme.

Horjuuko uskosi? Mitä nyt ajattelet Jumalasta? Nämä

kysymykset esitti yllättäen minulle työtoverini kohta kolarin jälkeen. On selvää, että paljon kysymyksiä risteili mielessä, ja masennuksenkin poikanen nosti päätään, mutta uskoamme rakastavaan ja kaikkivoipaan Jumalaan nämä tapahtumat eivät horjuttaneet. Vaikeimpinakin hetkinä olemme syvällä sisimmässämme saaneet tuntea ihmeellistä rauhaa. Sieltä löytyy luja usko siihen, että Isä kyllä tietää mitä lapselleen suo.

Jostain syystä meitä on tarvinnut kuljettaa tällaista tietä. Tämä elämä täällä ajassa on valmistautumista taivasta varten. Kiitämme Jumalaa, että hän on kaiken keskellä ollut tukemme ja turvamme ja hän on pitänyt meistä hyvää huolta. Kiitos myös teille esirukoi-

lijat. Tiedämme, että myös Kanadassa meitä on rukouksin kannettu Isän eteen.

Elämässämme on monia, monia kiitoksen aiheita. Arin vointi on oikein hyvä, ja olemme muuten olleet terveisin. Minulla on mielenkiintoinen, haasteellinen työ ja perheessämme on tapahtunut paljon iloisia asioita. Olemme saaneet kaksi lastenlasta lisää ja viime syksynä saattelimme nuorimmaisemme (Kaitsun, joka oli pari kuukautta luonamme South Porcupinessa) avioliittoon.

Vanhin lapsistamme (Päivi, hekin vierailivat siellä) on ollut perheensä kanssa kaksi vuotta lähetystyössä Nepalissa. Odotamme heitä nyt kesällä ensimmäiselle kotimaan lomalle.

Tänään elämme Arin kanssa jälleen uutta elämänvaihetta. Rakennamme itsellemme taloa. Vai olisiko oikeampaa sanoa, että rakennutamme vanhuudenpirttiä. Joka tapauksessa rakennustyöt ovat nyt käynnissä, ja toiveenamme on päästä jouluna oman saunan lölyihin.

Viime kesänä meillä oli mahdollisuus viettää kuukautsi South Porcupinessa. Se oli ihmeellinen kokemus; kuin kotiinpaluu. Saimme asustella kirkolla ja meistä pidettiin hyvää huolta. Vierailimme myös Thunder Bayssa ja Sudburyssa. Kiitos teille ystävät ja erikoisesti kiitos Pikku-Kirkon välle.

Monet ovat Suomi-lomallaan ilahduttaneet meitä vierailemalla luonamme. Edelleenkin kotimme ovet ovat avoinna jokaiselle matkaajalle ja aivan varmasti petipaikkakin löytyy. Tervetuloa!

Haluamme olla ajan tasalla ja tietää mitä entisille kotikonnuille kuuluu. Sen lisäksi, että meillä on tiivis yhteydenpito monien siellä olevien ystävien kanssa, seuraamme Todistajan kautta suomalaisten seurakuntien tapahtumia ja kuulumisia. Iloitsemme, että työ menee eteenpäin ja olemme rukouksin kanssanne työssä.

”Joka tuulta tarkkaa, ei kylvä; ja joka pilviä pälyy, ei leikkaa. Niin kuin et tiedä tuulen teitä etkä luitten rakentumista raskaana olevan kohdussa, niin et myöskään tiedä Jumalan tekoja, hänen, joka kaikki tekee. Kylvä siemenesi aamulla äläkä hellitä ehtoollakaan; sillä et tiedä, tuoko onnistuu vai tämä vai onko kumpikin yhtä hyvä.” Saarnaaja 11:3-6.

Ei ole meidän tehtävämme päättää, milloin on suotuisat ajat työnteolle. Ei ole meidän tehtävämme laskeskella, milloin kannattaa tehdä työtä ja milloin ei. Emmehän me voi tietää, vaikka juuri se raju pohjoistuuli olisikin valjastettu avuksemme. Sen tehtävä voikin olla kuljettaa Sanan siemen sinne, minne se ei tyynellä säällä ylträisi. Meidän tehtävämme on saarnata Sanaa ja pitää evankeliumi tarjolla säässä kuin säässä. Taistellaan ja pysytään uskollisina omalla paikallamme vaikka yhden sielun takia.

Näin Todistajan välityksellä lähetämme lämpimän tervehdyksen jokaiselle ja toivotamme Jumalan siunausta.

ARI JA AIJA LINDHOLM.

Lehmätanssia preerialla

Kellot soittivat hartaasti kansaa kirkkoon, jossa osa kirkkoväestä jo istui ja odotti kirkonmenojen alkamista. Tänä sunnuntaina pappi oli kuitenkin myöhässä. Mikäs papille on tullut? kyseltiin. Viimein ovi aukeni ja sieltä tuli paimen ontuen ja valittaen. Juuri ja juuri hän pystyi nousemaan alttarille ja istuutui isoon tuoliinsa.

Kaikki katsoivat silmät suuriina, että mitä ihmettä pastorille oli oikein tapahtunut? Ihmetys vain lisääntyi, kun pappi alkoi selittää, että hänellä oli ollut tanssihetki lehmän kanssa. Se oli melko ankara tanssi, koska paimenella oli kipeitä paikkoja siellä ja täällä, ja perin oli pappiparka pehmitetyn tuntuinen. Miten lie sen lehmän käyneen? Ei tullut tietoon!

Ei siinä pastorin muu auttanut kuin johtaa sinä sunnuntaina kirkonmenot istuultaan tuolissa. Papin lehmät olivat aitauksessa, ja ehkä tämä lehmä oli päässyt omille teilleen. Siinä lienee

selitys. Papille ja lehmälle oli todennäköisesti tullut erimielisyys suunnasta, mihin lehmän olisi pitänyt mennä.

Maatalouden uudet metodit

Olin kotikäynnillä kodinhoitajan merkeissä erällä karjafarmilla ja järjestelin talon emännän avuksi kodinhoitajaa. Juuri käyntini aikaan sattui olemaan erään lehmän poikimisen aika. Silloin näin, miten maatalous menee eteenpäin ja kehittyä tekniikan myötä.

Nämä farmarit kykenivät kotoaan seuraamaan televisiosta navetan asioita. Kuvaruudussa näkyi kaikki navetan tapahtumat, ja äänetkin kuuluivat ihan selvästi.

Kuulin myös, että uusi, näkymätön aitaus on kehitetty eläimiä varten. Maahan on upotettu sähköistetty linja ja lehmälle on asennettu tuntoväly nahkan alle. Kun lehmä ylittää määrätyn kohdan, se alkaa saada sähköiskuja. Ja jos lehmä yrittää vain itsepäisesti

eteenpäin, sähköiskut voimistumistaan voimistuvat. Tätä aluetta voidaan seurata tietokoneen avulla. Tietokone näyttää, missä karja kulloinkin kulkee. Aitahomma on kuitenkin vielä niin kallista, ettei sitä vielä ole muuten käytössä kuin kokeilumielessä.

Lehmätanssin opetus

Ehkä tuo pastorin lehmätanssi olisi jäänyt tanssimatta, jos olisi ollut käytössä nykyajan välineet. Ajattelin, miten hyvin tuo papin lehmätanssi kuvaakaan ihmistä, joka on erehtynyt ja joutunut tuhoon johtavien voimien kanssa leikkiin. Tämän päivän ongelmat: huumeet, juomingit ja monet muut negatiiviset, ihmisille tuhoisat voimat ovat niitä asioita, joiden kanssa monet joutuvat painimaan. Ne ovat voimia, jotka koettelevat kenen tahdosta on kysymys?

Ansait on kuin viritetty hämähäkin verkko, johon kärpänen tai vaikka perhonen voi joutua. Si-

tä ei pääse pois kuin hämähäkki itse, jos se siihen sattuu putoamaan. Hämähäkki voi syömällä omat silkkinsä vapautua, koska sillä on syljessään entsyymiä, joka sulattaa seitin.

Näissä otteluissa eivät omat voimat riitä, vaan tarvitaan joku vahvempi auttamaan. Raamatussa sanotaankin: ”Kuka voi tunkeutua väkevän taloon... ellei hän ensin sido sitä väkevää?” On kuitenkin rohkaisevaa tietää, että meillä on vahva auttaja. Tilanne ei ole toivoton, sillä me saamme vahvistua Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Ef. 6:10 Jeesus on voittaja vielä tänäänkin ihan kaikissa tilanteissa, joita me ihmiset joudumme kokemaan ja läpi menemään.

Myös aivan samoin kuin tuo näkymätön karja-aita, meillä on näkymätön auttajamme, jonka Jeesus itse on lähettänyt meille: Pyhä Henki. Pyhä Henki varoittaa, missä lähenemme vaara-alueita elämässämme. Silloin syttyy

kuin punainen valo sisimpäämme ja kuulemme hiljaisen varoituksen, joka kehottaa pysähtymään.

Apostolit saivat aikoinaan kehotuksen kiertää Aasian alueet ja he kulkivat Frygian ja Galatian maan kautta, sillä Pyhä Henki esti heitä menemästä Aasiaan. Apostolit tottelivat Pyhää Henkeä, eivätkä menneet Aasiaan julistamaan Sanaa. Apt. 16:6.

Kuinka paljon enemmän me tarvitsisimme tätä Pyhän Hengen ohjausta ja varoitusta. Jos kuuntelemme sitä, monet itkumme jäävät itkemättä. Jos tulee rauhottomuuden tila ja epävarmuus, on parasta pysähtyä ja jäädä odottamaan Hengen ohjeita. Hän ei johda meitä koskaan väärään suuntaan. Tuo ihana Totuuden Henki, jonka Jeesus on antanut meille, johtaa aina totuuteen. Elämämme matka tuntuu turvaliselta, kun saamme jättää kaikki tämän Hengen johtoon ja samalla kokea Jumalan läheisyyttä.

SINIKKA LUKKARINEN

Erkki Inkiläinen 65 Vuotta

Erkki Tapani Inkiläinen syntyi 01.07.1940 Helsingissä. 1951 Erkin ollessa 11-vuotias, hän muutti äitinsä mukana Montrealiin, Kanadaan. Vartuttuaan hän sai Niilo Sillanpäältä opetusta lyijyhitsausalalle ja työskenteli lyijyhitsarina Montrealissa useamman vuoden.

Niilo oli uskovainen mies ja kertoi Erkkille uskonasioista ja toi hänet Sudburyyn nuorten leirille. Niinpä vuonna 1958 Erkki tuli uskoon Sudburyn nuortenpäivillä. Erkki avioitui 31.10.1959 sisikonni Anna Pirkko Inkeri Korhosen kanssa Rouyn-Norandassa. Heille syntyi kolme lasta Ruth, Lea ja Riitta. Tässä vaiheessa minulla oli ilo tutustua Erkkiin ja vuosien varrella olemme saaneet tehdä paljon yhdessä.

Lyijyhitsarin ammatti ei ollut terveydelle hyvä, ja muutenkin työkeikat veivät Erkin pois kotoa pitkiksikin ajoiksi, ja niin vuonna 1972 tuli sitten työmuutto South Porcupineen Texas Gulfille, jossa Erkki toimi edelleen lyijyhitsari-

na mutta opetteli myös muovihitsariksi je teki muitakin hommia Texas Gulfilla.

Myöhemmin lyijyn haittavai-
kutukset tulivat sellaisiksi, että Erkki päätti muuttaa ammattia terveydellisistä syistä. Hän avasi kenkäkaupan, jota hän piti noin viisi vuotta (Eric's Footwear), jonka jälkeen hän siirtyi myyntimieheksi Scapa Filtration firmalle, ja myöhemmin yksityisyrittäjäksi myymään samanlaisia suodatin tuotteita.

Erkin sydämellä on ollut lähetystyö koko uskossaoloajan ja niinpä hän on toiminut aktiivisesti kannattamassa eri lähetyskohteita. Noin 10 vuotta sitten alkoi Erkin matkat Kuubaan, jossa hän on vierailut erikokoisten ryhmien kanssa joka vuosi vieden avustuksia eri seurakuntiin ja yhteistyökumppaneille.

Vuonna 1997 minullakin oli etuoikeus olla mukana tällaisella matkalla. Vierailimme Cedraksen seurakunnassa, jonne South Porcupinen seurakunta sekä Erk-

ki henkilökohtaisesti ovat vieneet avustusta ja toimineet yhdessä seurakunnan rakentamiseksi. Muissakin Kuuban seurakunnissa (esim Matanzas) saimme vieraillla ja olla mukana kokouksissa. Viimeisinä vuosina tavaraa on tullut niin paljon, että on ollut tarve lähettää avustustavara konteissa. Avustus on mennyt usko-ville sekä sairaaloihin ym. Monet ystävät ovat auttaneet antaen tavaraa ym. lahjoituksena Kuuban työhön.

Erkki ja Pirkko myös vierailivat Papua Uudella Guinealla vuonna 1996 ollessani siellä lähetystyössä. Oli tosi hieno asia, että he ottivat aikaa ja tulivat käymään siellä rohkaisten minua sekä kansallisia työtovereitani.

Noin viisi vuotta sitten Erkki otti Kanadan Helluntaiherätyksen Ulkolähetyslaitteen tehtävän vastaan, kun pitkäaikainen sihteeriksi Uuno Vesanen jäi ansaitulle eläkkeelle tehtävästä. Tässä tehtävässä Erkki on uskollisesti julkaissut lähetystyön viestiä,

joka nykyään näkyy myös netissä. Samoin hän edelleen uskollisesti vierailee eri lähetyskohteissa kuten Afrikassa ja Intiassa. Viime syksynä olimme yhdessä Intian matkalla ja sain tutustua työhön, jota Kanadan ja USA:an seurakunnat ovat pitkään pitäneet yllä. Kun South Porcupineen päätettiin rakentaa suomalaisille vanhuksille Kultra Koti, Erkki valittiin yhdistyksen puheenjohtajaksi. Siinä tehtävässä Erkki oli uskollinen ja pidetty puheenjoh-

taja vuosina 1987-2005.

Erkki on harrastanut monenlaista ja kaikissa harrastuksissa on yleensä ollut kyse humanitaarisen avun antamisesta kanssamatkailijalle. Yksi tällainen on Rotary Yhdistys, jossa Erkki on toiminut aktiivisesti monet vuodet, ja apua on annettu moniin eri maihin ja yksityishenkilöille.

Erkki on myös seitsemän lapsen pappa ja pian lapsenlapsen lapsen pappa (Great Grandpa).

Haluamme yhdessä sukulaisien ja ystävien kanssa näin lehden sivuilla toivottaa sinulle Erkki runsasta Jumalan siunausta täyttäessäsi 65 vuotta. Yleensä hän 65 vuotta tietää eläkkeelle siirtymistä, mutta uskon ja toivon, että Erkki et jää laakereille lepäämään vaan jatkat monissa tehtävissä uskollisesti niin kauan kuin voimia riittää. Siunausta kaikkeen mitä olet suunnitellut ja hyvää syntymäpäivää 1.7.2005.

ELJA VELJESI KAIKKIEN
YSTÄVIEN KERA.

Tämä on ystäväkirje sinulle. Lauri Tomminen on Viipurin poikia, syntymäajakseen hän kirjoittaa 7.6.1935.

Kun ensikerran tavattiin nuorina poikina Kouvolan Betaniassa, puhuit kummallista Rauman murretta. Olitte sieltä juuri

70-vuotiaalle Laurille

muuttaneet. Murteet ovat senjälkeen vaihtuneet moneen kertaan, nykyisin puhuttasi sotkee kanadalaisien englantia. Tällä hetkellä sinä ja perheesi, Airi, Outi ja Jouni asutte Victorian kaupungin liepeillä Kanadan lännellä.

Onneksi olkoon 70 vuotiaalle! Eivät ole vuotesi hukkaan menneet. Ensimmäinen ammattisi oli hitsarin ammatti. Samaan aikaan musiikkimiehenä olit ansioikas bassotorven soittaja Kouvolan Betanian soittokunnassa. Kouvolan aikoihin löysit elämäkumppaniksesi Airin Laesharjun laulavien tyttärien joukosta. Siellä kasvoi myös perhe kahdella lapsella. Sitten tuli muutto Ruotsiin ja sieltä Kanadan Windsorin, johon syntyi uusi suomalainen seurakunta. Siellä alkoi sananjulistajan urasi, joka johti pastorin tehtäviin muissakin seurakunnis-

sa. Myös laulun lahjaasi olet ahkerasti käyttänyt, sinulla on miehen ääni. Olet vakaa ja rauhallinen veli, mutta huumori myös kukkii herkästi. Lempeän luonteesi ansiosta olet saanut paljon ystäviä. On ilo olla yksi heistä.

Kun vuonna 1987 seisoi Airin kanssa meidän kotipihaan nurmikolla Richmondissa, nappasin teistä kuvan. Tuossa se on edessäni. Molemmat hymyilevät, sinulla on virkamiehen laukku kädessä ja puku päällä. Sinä kesänä otitte varsinaisen uskon askeleen. Vakituisen seurakuntaviran sijasta Ontariossa valitsitte ihan uudet haasteet kaukaisella Vancouverin saarella. Jumalan kutsua totellen lähdit, Lauri, valloittamaan uusia alueita kuin Raamatun päivien apostolit. Siitä alkoi Vancouverin Kotikirkon säännöllinen työ Victoriassa. Teidän muuttonne

saarelle veti muitakin mukaan. Tuloksena oli vireä toiminta, joka vieläkin 18 vuoden jälkeen on käynnissä. Ei ole hukkaan mennyt työhönne ja ahertamiseenne. Kiitos myös palveluksistasi Mission Press Societyn pitkäaikaisena puheenjohtajana ja Todistaja-lehden kirjoittajana ja tukijana. Totisesti, työ Herrassa ei koskaan ole turhaa.

Lauri Tommisen 70-vuotisjuhla vietetään Vancouverin Kotikirkossa sunnuntaina kesäkuun viidentenä 2005 klo 11. Kaikkia Laurin ystäviä kutsutaan juhlaan mukaan.

Jumalan siunausta sinulle ja koko perhekunnallesi, ja monia hyviä vuosia tästä eteenpäin.

YSTÄVÄSI
LEevi MYRRÄ

Instrumenttina

“Hoivatkaa sentähden toinen toistanne, niin kuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut Jumalan kunniaksi.” (Room. 15:7)

On aikoja, jolloin saamme kokea Jumalan läheisyyttä erikoisena hoitavana ilmapiirinä; sellaisena, missä Jeesuksen rakkaat hoitavat kätet ja Pyhän Hengen läsnäolo on yllämme, ja hän kulkee keskellämme hoitavana ylilääkärinä koskettaen ja parantaen.

Me saamme avustaa Jeesusta, kun hän hoitaa ihmisiä. Kun olin töissä lääkärin vastaanotolla, avustin erilaisissa toimenpiteissä esim. pienissä leikkauksissa. On tärkeätä, että avustava hoitaja on valppaana lähellä ja että hän tarkasti seuraa toimenpidettä, lääkärin käsiä

ja on valmis jopa ennakoiden ojentamaan niitä välineitä, instrumentteja, mitä lääkäri pyytää. Jokaista toimenpidettä varten tarvitaan määrätty, tärkeät ja välttämättömät välineet.

Niinkuin lääkäri tarvitsee hoitajaa, Jeesuskin pyytää meitä avustamaan, ojentamaan hänelle instrumentteja. Näitä tapahtumia voi olla vaikkapa ulkonainen auttamistyö joidenkin ihmisten kohdalla. Joskus meistä ihan pieneltä tuntuva avustus voi Herran kädessä olla juuri se tarvittava väline, tai rukous oikealla hetkellä on se, mitä hän meiltä pyytää. Toisinaan sitä on meidän läsnäolomme, rinnalla eläminen niiden kanssa, joilla on kärsimystä ja tuskaa eivätkä omin avuin jaksa.

Jeesus voi myös pyytää meitä ojentamaan instrumentteina kätemme, siunaamaan toisia - “he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi” (Mark. 16:18). Ei niin, että meidän kätemme parantaisivat, vaan ovat välineitä Herran käytössä.

Herran työskenteleminen lääkärinä on hellävaraista, mutta tehokasta. Hoitovaihe voi olla pitkälinen ja kivuliaskin, mutta siitä jää aina kaunis, sileä jälki, jota ei arista... muisto vain.

MARJO ARPONEN

Mestarin askeleet

Hän on näillä
kivillä astellut.
Hän nähnyt syvyyteen.
Hän on sydämestäni
pyyhkinnyt
jokaisen kyynelen.

Hänen jalkansa
näillä kivillä
ihmeen kevyet on,
veden viileydessä
siunaus
joka kivessä
pohjaton.

Kivessä sydän puhkeaa,
ihme taivaallinen!
Saa kokea
luvaton siunauksen
alla Mestarin
askelten.

Sydänkivessä salaisuus
koskematon
aalloissa säilynyt on,
kosketus Mestarin
askelten
jää arkana niihin
hyväillen...
- kun Hän asteli
rannalta pois...

SINIKKA LUKKARINEN

Osmo Rautava ylennetty kirkkauteen

Osmo Antero Rautava syntyi 31.3.1941 Jämsässä kolmantena Arvo ja Anni Rautavan kuudesta lapsesta.

Hän sai kutsun Herran luo 2.5.2005.

Osmo teki uskonratkaisunsa Turussa.

Rautavan perhe muutti Eskilstunaan, Ruotsiin 1962.

Osmo solmi avioliiton Ulla Lehtisen kanssa 26.3.1966.

Muutto Kanadaan 1967.

Osmo perusti siivousalan yrityksen Vancouveriin.

1990-luvun alkupuolella Rautavat avasivat kukkakaupan.

Osmo kuului Vancouverin Bethel-seurakunnan vanhimmistoon yli 20 vuotta ja hoiti seurakunnan puheenjohtajan tehtäviä kauimmin Bethel-seurakunnan historiassa.

Hän oli Mission Press Society'n hallituksen jäsen toistakymmentä vuotta.

Osmo kuului myös monet vuodet Vancouverin Finnish Canadian Rest Home Associationin (Lepokotiyhdistyksen) johdokuntaan.

Osmo oli kuollessaan 64-vuotias.

Viesti Osmon kuolemasta iski kuin salama kirkkaalta taivaalta. Olinhan tiennyt, että Osmo sairasteli, mutta hän oli hyvää vauhtia toipumassa. Kuolemansa edellisellä iltana keskustelimme yhdessä meillä läheisistä asioista. Puhelimme myös hänen sairaudestaan. Kemoterapian väsyttämänä Osmo oli pessimistinen tulevaisuuteen nähden. Rohkaisin häntä ja vetosin lääkäreiden lausuntoihin. Keskustelumme päättyi toivorikkaasti. Seuraavana aamuna sydänkohtaus yllätti.

Osmo Rautava oli kauaskatseinen mies. Yleensä meidän aistimme eivät kykene läpäisemään tulevaisuuden tuntemattomuutta, mutta hän oli eräs niistä ainutlaatuisista ihmisistä, joilla on kyky harkita, miten nykyisyyden siirrot tulevat vaikuttamaan tulevaisuudessa. Osmo ei ollut riskinottaja; hän perusti sekä maallisen että tuonpuoleisen faktojen varaan.

Osmo jätti jälkeensä jälleille mallin kristitystä miehestä, joka uskalsi olla uskova. Hän ei piilottanut lampun vakan alle, vaan suomalaiset Vancouverissa tiesivät, että Osmo oli uskova mies. Hän rakensi rauhaa, oli luja, mutta taipuisa. Hän tahtoi suunnata sekä oman että seurakunnan elämän Raamatun ohjeiden mukaan.

Siunaustilaisuus Kotikirkossa

Osmon hautajaiset oli surujuhla, josta ihmiset eivät halunneet lähteä pois. Siunaustilaisuuteen Kotikirkkoon 9.5.2005 oli tullut paljon väkeä. Osmo Rautava oli pidetty mies. "Kohta vaan joudutaan" kaikui toivorikkaana saattoväen laulamana ja Erkki Ahosen johtamana. Pastori Teuvo Valkama johti tilaisuuden, jossa kuultiin Osmon lasten Tanya ja Tynyn esittämä katsaus isänsä elämään. Kimberly Rautava (Tynyn puoliso) luki psalmin 23 ja Erkki Ahonen lauloi soolon ja piti puheen. Pastori Valkama saarnasi ja suoritti päätösrukouksen, jonka jälkeen seurasi yhteislaulu "Kointähti kirkas".

Haudalla

Hiljaisena seurasi saattoväki Osmon arkua Forest Lawn hautausmaan suomalaisella osastolla. Aivan avoimen haudan tuntumassa saattoi laatoista lukea sellaiset tutut nimet kuin Jaakko Rantanen ja Aimo Huttunen.

"Oi armo suuri ihminen" vyöryi voimakkaana sekä suomeksi että englanniksi, jonka jälkeen pastori Valkama luki Raamatusta lohduttavat sanat: "Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole. Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja nousut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan." Pastori Valkaman siunaussanojen jälkeen saattoväki yhtyi lauluun "Rakkaudesta Jeesukseeni laula."

Muistoseurat

Haudalta siirryttiin takaisin Kotikirkolle, jossa oli muistotilaisuus. Kahvipöydän anti oli runsas, ja runsaat olivat myös ystävien muistot kaikkien rakastamasta Osmosta. Tilaisuus venyi, mutta kenelläkään ei ollut kiirettä pois. Lukuisissa puheenvuoroissa viitattiin Osmon huumorintajuun, hänen miellyttävään luonteeseensa ja vakaaseen vaellukseensa. Tilaisuudessa oli myös paljon yhteislaulua, laulusooloja ja viulusoolo.

Siunaan Osmon muistoa. Hän oli ystävä, johon tutustuin jo nuorena. Ystävyys jatkui kymmenet vuodet hänen elämänsä viimeiseen iltaan asti. Kerran me tapasimme jälleen. Mutta siihen saakka: Näkemiin!

ERKKI AHONEN

Entinen Pohjois-Amerikan suomalaisten helluntailaisten lähetysseuraksi Uno Vesanen syntyi 25.6.1920 Palosen talon saunassa Toivakassa. Perheessä oli kaikkiaan yhdeksän lasta.

Uno tuli uskoon 17.6.1934 ja hänet kastettiin ja liitettiin jäseneksi Jyväskylän Siion-seurakuntaan vuonna 1935. Hän kävi kaupallisen alan koulun ja toimi konttoripäällikkönä ja prokuristina Ruth Oy:n tukkuliikkeessä Jyväskylässä. Uno solmi avioliiton Johannansa kanssa 22.6.1946. Perheeseen syntyi kolme lasta: Joel, Raakel ja Laura.

Vuonna 1952 Vesaset muutti-

Uno Vesanen 85 v.

vat Torontoon ja liittyivät Toronton Saalem-seurakuntaan. Uno toimi mm. seurakunnan rahastonhoitajana. Hänet valittiin 1950-luvun puolivälissä Pohjois-Amerikan suomalaisten helluntaiseurakuntien lähetysseuraksi. Tätä luottamustehtävää Uno hoiteli vielä yli kahdeksankymppisenä eläkeläisenä, mutta luovutti sitten tehtävän nuoremmille.

Vuonna 1960 vieraanvarainen Vesasen perhe muutti Waukeganin, mikä on Unon ja Johannan asuinpaikka vieläkin. Uno hankki leipänsä Lions Club Internationalin päämajassa 26 vuotta, mutta suurimman panoksen hän antoi vapaaehtoistyöllään rakastamalleen ulkolähetystyölle.

Aikaisempina vuosina Uno oli Pohjois-Amerikan Mr. Ulkolähetys. Kaikki lähetysasiat menivät hänen kauttaan. Unolla oli laaja kirjeenvaihto, ja lähetysseurakunnat kirjoittelivat tarpeistaan Unolle. Hän vuorostaan toi tarpeet tietäväksi uutiskirjeissään, puhelimitse ja konferensseissa ja talvipäivillä esitti lähetyskenttien tarpeet veljespiirille. Häneen luotettiin

ja uskonhenkisen lähetysseurakunnan kassaan kertyi varoja silloinkin, kun inhimillisesti katsoen varoja ei ollut.

Uno teki monia lähetysmatkoja omalla kustannuksellaan eri puolille maailmaa ja teki lukemattomia työtunteja lähetysasian hyväksi. Hän kirjoitti myös lähetysseurakunnan kirjan "Muureja murtamassa". Uno on luonteeltaan hienovarainen, joka osaa esittää asiat myönteisellä tavalla. Vakaa uskonvaellus ja luja luottamus Jumalaan ovat niitä ominaisuuksia, jotka ovat tehneet Unosta rakastetun isänsä suomalaisten siirtolaisten keskuuteen. Hän on hyväsydäminen, joten suhteet lähimmäiseen syntyvät kuin itseltään.

Nykyinen lähetysseurakunta Erkki Inkiläinen on saanut koko ajan tukea edeltäjältään ja lähettää rakkaat onnittelunsa 85-vuotiaalle ystävälleen. Näihin onnitteluihin yhtyvät myös koko Pohjois-Amerikan suomalainen helluntaiherätys ja Erkki Ahonen perheineen.

EOA

Syntymäpäiviä Thunder Bayssa

Pastori Pentti Virtanen oli aikoinut viettää toukokuun viiden päivän kaikessa rauhassa kotonaan lepäillen ja mietiskellen menneitä, mutta puoliso Airi sai houkuteltua lähtemään kirkolle kuluneen talven viimeiseen eläkeläisten kokoukseen.

Pentin yllätykseksi siellä olikin järjestettynä hieno juhla 70 vuotta täyttäneelle aktiomiehelle. Taisipa Pentti kuitenkin tuntea itsensä nuorukaiseksi sisar Vieno Johnsonin rinnalla, joka saavutti samaan aikaan kunnioitettavan 85 vuoden iän. Nyt saimme juhlaa tuplasynttäreitä.

Ladies first! Vieno Johnson on asunut paikkakunnalla syntymästään saakka. Silloisen Port Arthurin kaupungin lähistöllä olevan Gorhamin kunnan alueella lapsuutensa ja nuoruutensa viettänyt ja sittemmin sairaanhoitajan koulutuksen saanut Vieno on paljasjalkainen thunderbaylainen.

Vieno tuli uskoon v. 1974 ja on siitä saakka ollut ahkerasti mukana Saalem-seurakunnan toiminnassa sairaanhoitotyönsä ohessa. Vieno oli myös uskollises-

ti mukana 100-Huntley Streetin televisiotyön puhelinvastaajana vapaa-aikanaan. Uskolliset palokitaan! Vienon syntymäpäivä oli 18.05.1920. Onnittelut!

Pentti näki päivänvalon Karjalassa 05.05.1935. Virtasen perheen seitsemäntenä syntynyt tapasi Härmäläisen perheen kahdeksantena syntyneen Airin, ja avioliitto solmittiin v. 1958. Pariskunta oli jo Suomessa innolla mukana seurakuntatyössä ja kun he kahden lapsensa, Joel ja Päivin, kanssa muuttivat Kanadaan, heillä oli jo kokemusta Herran työssä. Pentin pastorin virka alkoi Winnipegin rukouspiirissä. Toiset palvelupaikat ovat olleet: South Porcupine, Sudbury (sisälähetysseuraksi) ja Sault Ste Marie, jonka jälkeen alkoivat eläkevuodet. Ns. eläkeikä on kuitenkin mennyt aktiojärjestelyissä ja myös noin kerran kuu-kaudessa pidetyissä herätyskokouksissa eri paikoissa. Toivomme jatkuvia hyviä työvuosia eteenpäin. Jumalan siunausta vuosia täyttäneille!

Seurakunnan puolesta

ELJAS ROSSI

Todistajan juhluvuoosi 2005 - Lehti täyttää 80 vuotta

Kunnon lahjat 80-vuotiaalle

* Ennätysmäärä tilauksia

* Ennätysmäärä avustajia

* Ennätysmäärä lahjatilauksia

* Ennätysmäärä lahjoituksia

Ester Mäkelä muutti Herran luo

Suruviesti Ester Mäkelän poismenosta saapui Todistajan toimitukseen hänen hautajaispäivänään. Lyyli Ester Mäkelä oli syntynyt Hartolassa 14.11.1914 ja muutti Herran luo Thunder Baysta 23.05.2005. Ester avioitui Matti Pekkosen kanssa, mutta hänen miehensä kuoli runsaan kolmen vuoden kuluttua. Vuonna 1963 Ester solmi avioliiton John Mäkelän kanssa. Heidän avioliittonsa kesti melkein 30 vuotta ja päättyi John Mäkelän kuolemaan 1993.

Ester toimi evankelistana jo Suomessa ja muutettuaan tyttärensä, Tellervon, kanssa Kanadaan v. 1953, hän jatkoi evankelointityötään suomalaisten keskuudessa. Ester toimi myös nuorten työssä, diakonina, yksinlaulajana ja kuoronjohtajana. Hänen työalueinaan oli mm.: Thunder Bay, South Porcupine, Sault Ste. Marie ja Rouyn-Noranda.

Ester rakasti Herra ja hänen työtänsä. Hän kunnioitti Jumalaa koko olemuksellaan ja häntä itseään kunnioitettiin hänen tehtävänsä ja vaelluksensa tähden.

Vaikuttava hautajaistilaisuus pidettiin Thunder Bayn Saalemissa 26.05.2005. Pastorit Eino Mäkelä ja Darren West suorittivat viimeisen palveluksen rakkaalle Herran palvelijattarelle. Ester saatettiin River Side-hautausmaalle odottamaan vanhurskasten ylösnousemusta.

EOA

Osmo Rautavan muistorahasto

Osmo Rautavan muistorahaston kautta on Mission Press Societylle tullut lahjoituksina \$3,661 ja 110 euroa. Lahjoittajien nimiluettelo on lähetetty Osmo Rautavan perheelle. Kiitämme Rautavan perhettä ja kaikkia lahjoittajia.

MISSION PRESS
SOCIETY PUOLESTA
LAURI TOMMINEN
PUHEENJOHTAJA

Vuosikokous Mission Press Societyn

Vuosikokous pidetään torstaina 28.7.2005 Thunder Bayn Saalem kirkolla 21 Walkover St. Thunder Bay ON.

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church Pastori Paavo Korpela
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

Su • Aamukokous	klo 10:00
English Worship	klo 11:30
Ti • Lähetyspiiri	klo 14:00
Ke • Lastenkerho	Klo 18:00
To • Raamattutunti	Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church

P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. (705) 235-5025
Fax (705) 235-2655
E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su • klo 8:30	Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
klo 11:00	Kuukauden toinen su. srk:n kokous
klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ke • klo 19:00	Sanan ja Rukouksen ilta

Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

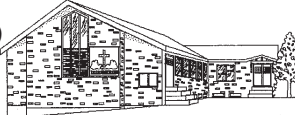
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com

Pastorit Mikko Tervo 705 253 7797 Clinton Moody 705 542 9908

Sunnuntaina:	Klo 10:00 (English Service)
	Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin:	Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin:	Klo 19:30 Youth Meeting
Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!	

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evankelista Liisa Liedes
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
Pastori Marko Selkoma Puh. (807) 767-0464
Pastori Darren West Puh. (807) 344-1779

Su • klo 10:00	Aamukokous ja pyhäkoulu
Sunday • 11:30 am	Family Celebration & Sunday School
Su • klo 18:00	Ilta kokous
Ti • Ke • To • klo 11:00	Päivärukoushetki
Ke • klo 19:00	Rukouskokous
Thursday • 7:00 pm	Bible study & Prayer meeting
Friday • 7:00 pm	Youth Meeting
Radiolähetys Su • klo 7:00 ("Larry" 103,5 sekä 104,5 FM.)	

****Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjamyynnissä!****

**** Sateena pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.****
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta

Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356
Pastori: Mika Yrjölä 416 733-0854
Mark Rytönen 416 754-7573

Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

Su • Aamukokous suomenkielinen	klo 10.00
English Service	11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta	klo 19.30
Pe • Nuorisolta /Youth Meeting	klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

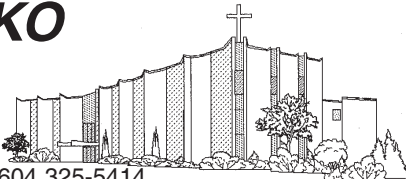
Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta

Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414
Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori Teuvo Valkama 604 433-7956

Pastori Markku Vainio 604 795-9994

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 11:00
English service klo 11:00
To • Sana ja rukous klo 19:00
Pe • Nuorten ilta klo 20:00
Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2

403-248-9907

e-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö Sinikka Lukkarinen Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori Timo Puustelli
(561) 433-2948

Pastori Hannu-Heikki Hyppönen
(561) 493-4127

kirkolle (561) 533-5716

Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

Su • klo 10:00	Aamukokous, pyhäkoulu & varh. nuoret
klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ti • klo 17:00	Lähetysten ystävät
To • klo 19:00	Sana ja rukous
Pe • klo 19:00	Nuorten ilta
Su • klo 9:00	Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340 AM
	Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

A Journey That Changed Me

A year ago, I embarked on a journey that challenged and changed my life. On January 11th, 2004, I left all that was familiar, my friends and family, behind to head to Stockholm, Sweden for seven months of my life....a seven months that will remain engrained upon the tablet of my heart forever. Leaving Canada, I was a broken girl who's heart needed complete healing and a restoration of vision. I knew in my heart that God was calling me to leave everything and go on an exciting journey with Him. A journey in which I would learn to know His Voice.

Before my trip, many details seemed impossible, but God proved Himself faithful. He desired to build my trust in Him, as the word came alive in my life. "Trust in the Lord with all your heart and lean not on your own understanding. In all your ways acknowledge Him and He will make your paths straight" (Prov. 3:5-6). About five days before my flight was about to leave, the details about my residence miraculously fell into place. God proved His faithfulness, and His Hand behind this trip. The first five weeks of my trip, I lived with Reijo and Milja Tiainen, the youth pastor family of the Finska Filadelfia (Finnish Church) in Stockholm. The rest of my stay I was able to live at a sweet elderly couple's home, Hannu and Elvi Vilenius. I had met them on their visit to Canada and at my friends' Mark and Sarah's wedding, and they had offered that I could rent a room from them. This was also a magnificent arrangement from God for which I am eternally thankful.

Attending the church, I immediately was drawn into the youth group, to serve in music and prayer ministry. I felt like God was putting me into a place where I could be used by Him...where I could ONLY rely on Him. He was the only One who was familiar, the One who had walked with me through the joys and trials of life. The youth were drawn to come to talk to me and ask me to pray with them. I felt like I had to always be ready when I went to youth group or prayer meetings, for I never knew when I would be asked to share or sing or pray. I kept on asking God, do you really desire to use me? What do I have to give? It was then that He showed me that it was HE who wanted to give, to speak through me, and it did not depend on me

Living with HIV

Yesterday we went with Milla to see people living with HIV and AIDS in Kampala with the home care people from Nsamibia Hospital. We went to see some of the people whom I had seen back on April 21st. Three of them have died since we saw them. One lady died yesterday and the friends and relatives were at her house when we arrived there to partake in the loss of this young woman. Another woman who had given birth had lost her child a few days ago. She was in so poor shape that she was told her child had been taken to the hospital. They were afraid if she was given the devastating news, it would have terrible effects on her. Milla has been writing about Jus-

Team Action Mission Trip

It is impossible to go on a short term missions trip and not be changed by what you have experienced. Each summer, there are many opportunities to serve God by giving him part of your holidays. Sari Sillanpää is an active member of Toronto's Saalem Church, who discovered God's miraculous provision and care during her stay in Stockholm.

Handing out Bibles in Fuengirola, Spain with Missions team from Finska Filadelfia.

Finska Filadelfia drama group getting ready to perform in streets of Spain.

at all. With all my heart, I desired to be led by Him, to be used by Him, to be surrendered to His purpose for my life. It was when I left everything to follow Him that I began to see Him move so concretely and powerfully in my everyday life.

One of my prayers was for the Lord to begin to use His spiritual gifts in me. During the Easter Conference, which was held at the International Filadelfia Kirkan in Stockholm, Finnish youth from around Sweden and from Finland came to attend the weekend event. It is amazing that one can be across the world in an entirely different place, and still feel at home with their sisters and brothers in Christ there. During this weekend, I profoundly experienced

time, a young woman who has been quite sick. It seems as though she is on the final leg of this life. She has quit eating and has become very weak.

We also went to see some people whom I had never met before to pass out medicine, advice and to pray for them. Each patient is very willing to have people pray with them. When you become sick, you are willing to try anything that gives hope. This is what we need to do: to give people hope, to encourage and to be with them. "I see God in every human being. When I wash the leper's wounds, I feel I am nursing the Lord himself. Is it not a beautiful experience? The dying, the cripple, the mental, the unwanted, the unloved – they are Jesus in disguise." (Mother Teresa 1910-1997)

HANNU O. HAPPONEN

the move of God in my life. He used spiritual gifts that I never had experienced before. One evening in playing piano in the worship team, I suddenly felt as if a liquid poured into my hands and began to play in the Spirit, a song that I had never played before! Later, a pastor confirmed this with a vision that he had seen of the exact same thing! Praise the Lord!

I had also prayed for sisters and brothers in Christ that I could grow with in the Lord. The Lord blessed me overflowing with friends and 'family' in such beautiful ways that it still moves me to tears. I attended a girl's cell group from the Finnish church and we met weekly to pray, read God's word and fellowship together. This gathering of my sisters in Christ was probably the most powerful and meaningful element of my trip. I felt like I had found the most beautiful people in the world, for I could truly see Jesus living in them. The word of God began to come alive in my life in a way like never before, as I my eyes were

opened to the truths in His word (John 17:21-23). I began to see the love of Christ made complete in us. One weekend, the church, old and young alike, boarded a bus to Goteborg for a Pentecostal Churches conference. Being involved in the drama team, we ministered through drama to the people there.

Perhaps one of the most profound lessons that I learned was to believe that NOTHING is impossible with God. One of the most important decisions that I made was to go on a Missions trip to Fuengirola, Spain with 35 other people from Sweden and Finland, mainly from the Finska Filadelfia church. It was another hidden prayer in my heart to go a Missions trip that summer. I first dismissed the idea from my mind, because I did not have the funds to go. Yet, after attending a Missions conference in Seinäjoki, Finland, the Lord began to speak to my heart to go, and to trust Him with the money that I needed. From there on, the Lord provided money in miraculous ways for this Missions trip. At times, people would come up to me and offer me money, saying that the Lord has told them to give it to me. Raising funds also moved me to overcome intimidation, as I went to sing songs that I had written with my guitar in the tunnelbana (subway station) in Stockholm. My friend stayed praying for me the entire time I sang, as people gathered around to hear me sing about the love of Jesus. It was an experience that changed me forever. When I stood up from where I sat playing, I felt like I had overcome something in my life! Several days before my Missions trip, I had all the funds I needed to go to Spain.

In Spain, our team was split into five different teams that rotated in handing out Bibles, cassettes and books to the Muslims that were traveling through the Fuengirola Harbour on their way to Morocco, Africa. Our aktio (team) was focused on reaching the Muslims of Europe, as we learned phrases to communicate such "Salam aleikum! Baraga laufiki!" (Hello! May my God bless you). We were also able to use our French and Spanish to communicate with the people there, as God opened divine appointments to tell people about Jesus. One night that I will never forget is when our group went to the streets of Spain, and performed several dramas and dances, two of which I led, and handed out Bibles, reaching out to the Muslim and Spanish people there. It had been a dream of mine to do this, and the Lord answered this, many years later. This Missions trip changed something in me. As I gazed at the high mountains every morning, all my heart could sing was "I lift my eyes up to the mountains, where does my help come from? My help comes from You, Maker of heavens, Creator of the earth". Yes, during this journey I realized what was important. Our mission on earth is to tell others about the incredible love of Jesus and to LIVE His love. My prayer is that the passion that arose in me during this trip will never fade to grey, and that I may always remember the Lord's incredible faithfulness in my life--what He showed me on this journey and the wonderful blessings He showered in my life through the people I met there.

SARI SILLANPÄÄ